

België – Belgique
P.B. – P.P.
3001 Leuven 1
BC 11344

Blauwdruk

Jaargang 32, 2004-2005, nummer 3

Een uitgave van het Liberaal Vlaams StudentenVerbond Leuven

<http://www.lsvleuven.be>

Een greep uit de artikelen:

- VLD, Quo Vadis? De les van Gramsci
- Interview met VLD-Voorzitter Bart Somers
- De ondraaglijke lichtheid van het Socialisme
- ANTITRUST - DE LIBERALE ILLUSIE
- Anti-globalisten en fascistische hand in hand
- Overheidsinterventie brengt de gezondheid ernstige schade toe
- Bevrijd het verkeersveiligheidsdebat van de ayatollahs
- De public choice theorie of het werk van Buchanan
- Flitsende absurditeit

Uitgave maandag 14 maart

Verantwoordelijke uitgever: Bram Machtelinckx, Sint-Jacobsplein 20, 3000

Leuven Afgiftekantoor Leuven 1

Trimestrieel: februari, maart, april

Inhoudstafel

Voorwoord en editoriaal	5
VLD, Quo Vadis? De les van Gramsci <i>Pieter Cleppe</i>	6
Interview met VLD-Voorzitter Bart Somers	12
De ondraaglijke lichtheid van het Socialisme <i>Nicolas Raemdonck</i>	17
ANTITRUST - DE LIBERALE ILLUSIE <i>Brandaan Mombaers</i>	18
Waarom economische embargo's niet werken <i>Chris Demeyere</i>	22
Betalen voor een plicht is absurd. Waarom het identiteitsbewijs gratis moet worden verdeeld. <i>Willem Coppenolle</i>	23
Anti-globalisten en fascistten hand in hand <i>Nicolas Raemdonck</i>	26
Bevrijd het verkeersveiligheidsdebat van de ayatollahs Of hoe brokkenpiloot Renaat Landuyt het verkeersbeleid total loss rijdt... <i>Kristof Willekens</i>	30
Overheidsinterventie brengt de gezondheid ernstige schade toe Een kritische reflectie op het anti-rokersbeleid van onze overheid <i>Evert Gruyaert</i>	33
Een betere overheid door geen overheid. De public choice theorie of het werk van Buchanan <i>Nicolas Raemdonck</i>	36
Boekbespreking COWBOY CAPITALISM - EUROPEAN MYTHS, AMERICAN REALITY <i>Brandaan Mombaers</i>	39
Flitsende absurditeit <i>Lucas Decuyper</i>	41
VITRIOOL: SPIRIT EN HET (LINKS) LIBERALE LICHT	42
PERSBERICHT 02-03-2005: RECHT OP VRIJE MENINGSUITING BEDREIGD	43

Voorwoord van de voorzitter

Geachte lezer,

Tempus fugit! Het eerste kwartaal van 2005 is reeds gepasseerd en eveneens gaat de werking van LSVV Leuven haar laatste weken in. Dit semester hebben we een schitterende start gemaakt met ons Vlaams Duel tussen Bart De Wever en Filip Dewinter dat kon rekenen op de aanwezigheid van 430 studenten en particulieren. Dat we diverse kranten gehaald hebben met ons debat ligt – spijtig genoeg – eerder aan de interesse van de media voor sensatie dan voor een interessant en pittig gesprek tussen twee Vlaamse tenoren. De wagen van Dewinter is immers tijdens de activiteit zwaar beschadigd en de band van een bestuurslid werd stuk gesneden. Vandalen, onruststokers, mensen die het niet kunnen aanvaarden dat wij iedereen een forum geven en met iedereen de discussie aangaan, vinden blijkbaar geweld nog steeds de gepaste manier om te reageren op andersdenkenden...

Onze andere activiteiten hebben naar goede gewoonte ook op de nodige bijval kunnen rekenen. Kers op de taart dit semester is wederom een memorabel weekeinde in het

pittoreske Vaudemange nabij Reims. Een bezoek aan de kathedraal, de caves van Veuve Clicquot, vele plaatselijke viticulteurs en een goed restaurantje hebben van deze uitstap een fantastisch weekend gemaakt. De innerlijke mens sterken is immers binnen LSVV Leuven nog steeds één van de grootste hobby's, naast het discussiëren over politiek.

De laatste weken van dit werkingsjaar beloven alvast nog veel goeds. Na de paasvakantie volgen er nog drie Blauwe Maandagen en een cantus. Het jaar wordt afgesloten met het eerste LVV-LSVV Europacongres op zaterdag 23 april te Brussel. Eveneens organiseren wij met de oud-ledenbond van LSVV Leuven een diner op 29 april. De laatste Blauwdruk van dit jaar met de conclusies van ons congres en mogelijke amendementen voor het VLD congres over werk, economie en fiscaliteit mag u in de loop van mei verwachten.

Alvast veel leesplezier!

Bram Machtelinckx

Editoriaal van de hoofdredacteur

Beste Ereleden en Leden,

met trots bieden wij u de derde editie van Blauwdruk aan. Het LSVV Leuven is de grootste politieke studentenvereniging en ook de meest actieve. Voor veel studenten zijn we een vaste waarde geworden en voor veel van onze collega's een voorbeeld. Als ik even een strofe uit Hoog Banier, het aloude liberale strijdlid, mag parafraseren: 'Vooruitgang komt niet vanzelf, het eist het beste van onszelf'. Het LSVV Leuven is zo groot en succesvol door het harde werk van haar bestuursleden. Ik wil in mijn editoriaal dan ook even hulde brengen aan iedereen die zich heeft ingezet voor het LSVV. Het succes is ons aller verdienste!

Blauwdruk is een ogenblik van even op adem komen. Hierin geven we onze ideeën en discussies weer, het is de plaats waar we onszelf inhoudelijk terugvinden en beseffen waarom we liberaal zijn! Hopelijk kunnen we u er ook aan herinneren en zelfs nieuwe inzichten brengen.

Ik wens u veel leesgenot!

Chris Demeyere

VLD, Quo Vadis? De les van Gramsci Pieter Cleppe

Het liberalisme is in Vlaanderen sterk ingebed. Het wantrouwen ten opzichte van de regering, het besef dat resultaat slechts op één manier kan worden bereikt, namelijk door hard te werken, het besef van het belang van onvervreembare rechten en vrijheden, zoals een eerlijk proces, de vrije meningsuiting, het eigendomsrecht, wat zich onder meer uit door op te hoge belastingen te reageren door ze gewoon te niet te betalen, het steeds partij kiezen voor de underdog, diegene die het nog moet maken, tegen de gevestigde orde in, de hang naar voortdurende vernieuwing. Allemaal zijn het oer-Vlaamse kenmerken, en allemaal zijn het ook uitingen van een liberaal politiek bewustzijn dat respect voor het individu tot het allerbelangrijkste rekent, en gelooft dat dit de enige garantie is voor meer vernieuwing, meer welvaart, meer vooruitgang.

Dit heeft heel oude wortels. Het bloedige burgerverzet tegen de Spaanse absolutistische koning in de zestiende eeuw, de voortdurende onafhankelijkheidsstrijd van de oude Vlaamse steden die het financiële centrum van het Middeleeuwse Europa waren, de geografische positie van Vlaanderen in het Middenrijk van Lotharius, waar het door de lange uitgestrektheid moeilijk was om een sterk centraal gezag te vestigen. Vele verklaringen kunnen worden gegeven voor de

heersende mentaliteit.

Ondanks de vele Staatkundige formules die voorgesteld worden om individuele rechten te beschermen, en overheidsgezag te beperken, zoals scheiding der machten, decentralisatie, grondwettelijke opsomming van grondrechten, is de uiteindelijke garantie voor het niet schenden van individuele rechten, dat individuen niet aanvaarden dat ze zouden worden geschonden. De Grondwetten van Oost-Europa en Latijns-Amerika zijn schitterende copieën van de mooie Westerse Grondwetten. Alleen worden ze er niet toegepast. De bevolking is er de onderdrukking, het machtsmisbruik, de corruptie gewoon, en een Grondwet die mooie rechten voorspiegelt verandert niets aan de mentaliteit. In Groot-Brittannië is er geen Grondwet, maar er heerst een zeer liberale mentaliteit, bij burgers, maar ook bij bestuurders. Nergens was het respect voor individuele rechten ooit zo groot als in de Britse kroonkolonie Hong Kong, dat zelfs geen democratie was, maar bestuurd werd door Britse ambtenaren die doordrongen waren van deze principes. De mentaliteit onder de bevolking is dus uiteindelijk de ultieme garantie voor respect voor individuele vrijheid.

Een mentaliteit kan echter veranderen. Daar moeten liberalen zich bewust van zijn. Sluipend doet er zich een

evolutie voor in de geesten, wat men een extreem-rechtse evolutie zou kunnen noemen. De intellectuele oorsprong hiervan moet mijns inziens in de V.S. worden gesitueerd. Waar de Amerikaanse rechterzijde vroeger steeds vrij liberaal was, is zij nu bezwaarlijk nog liberaal te noemen.

De eerste stap was wellicht het willen opleggen van de eigen religieuze keuzes via het Staatsgeweld. De vroegere retoriek van de Amerikaanse rechterzijde stelde dat de federale overheid een gevaar was voor het gezin en dat de overheid zich moest onthouden van onderwijs en volksopvoeding. Barry Goldwater, presidentskandidaat voor de Republikeinen in 1964, en diegene die de Republikeinen van een inhoudsloze naar een liberale partij deed evolueren, werd in ruime mate gesteund door televisiepredikanten. Hij was dan ook teleurgesteld toen de 'religious right'-beweging later meer invloed kreeg. De religieuzen evolueerden tot een tegenstander die de Staat niet langer als vijand maar als bondgenoot zagen. Nu trekt de Amerikaanse rechterzijde alle registers open en worden wetten goedgekeurd zoals de PATRIOT-act, waarbij burgerlijke rechten en vrijheden fors worden ingeperkt, uitzonderingsrechtbanken worden opgestart, dit alles onder de vlag van de strijd tegen het terrorisme. Om nog

maar te zwijgen van gelijkaardige maatregelen die de jongste maanden werden genomen in Europa, die op vrij weinig kritiek stuiten maar eigenlijk nog verregaander zijn.

De andere grote evolutie deed zich voor in het buitenlands beleid. De Amerikaanse rechterzijde was traditioneel isolationistisch en bekeek buitenlandse interventies met de grootste argwaan, omdat de belastingbetaler niet betaalt om anderen dan de Amerikaanse belastingbetaler te verdedigen, en de Amerikaanse jeugd nog veel minder dient als kanonnenvlees om niet-Amerikanen te beschermen. De neoconservatieve stroming maakte de laatste jaren echter sterk opgang in de V.S. na het einde van de koude oorlog. President Bush senior verklaarde een 'new world order' te zullen stichten met de V.S. als politiemans, en de eerste Golfoorlog ter bescherming van Koeweit was daar de aanzet toe. Zoals bekend is ook de recente tweede oorlog in Irak geïnspireerd door de neoconservatieve ideologie, die het afzetten van dictators en het brengen van democratie door geweld propageert. Van geen tel zijn nog het intomen van overheidshandelen en het vertrouwen op discrete diplomatie, het geloof in handel als motor voor verandering zoals in het geval van China, het besef dat het beter is geopolitieke stabiliteit te behouden dan regio's te destabiliseren.

Het is ironisch maar eigenlijk ook heel logisch dat het etatisme van de rechterzijde

uiteindelijk dezelfde gevolgen heeft als het etatisme van de linkerzijde, namelijk grote begrotingstekorten, overregulering en vernietiging van vrijheid en welvaart.

Hoe is het zover kunnen komen? In de V.S. was het intellectuele klimaat in de donkere periode van de eerste helft van de twintigste eeuw al bij al minder besmet geraakt door de nationaal- of internationaal-socialistische microbe. Geleidelijk aan was sinds de tweede wereldoorlog het socialistisch denken in de verdediging geraakt, met als hoogtepunt de val van de muur. Sinds het begin van de jaren '90 echter, en zeker sinds 9-11, zijn de zaken serieus veranderd.

Er is een grote kans dat het slechts een tijdelijke opstoot zal zijn van anti-liberale ideeën, dat het slechts de reactie van het gewonde beest betreft. De globalisering heeft immers een enorme impact op de wereld. Handelsvolumes stijgen enorm, wat de kost van overheidsfalen nog veel groter maakt. Bovendien is er met het internet een enorme informatierevolutie aan de gang. Nationale televisiestations en een handvol kranten en opiniemakers hebben niet langer het monopolie over de informatie. Het moge duidelijk zijn dat uit die grote diversiteit aan ideeën de liberale ideeën de overhand zullen halen, omdat zij diegene zijn die de kracht van het individu verdedigen. The Kingdom of Internet is een wereld vol zelfregulering, gebaseerd op individuen. En

het zullen ook enkel zulke ideeën zijn die het internet zal voortbrengen.

De globalisering zal met name ook de Amerikaanse regering tot enige nederigheid dwingen. Uit de pan swingende defensiebudgetten moeten door iemand ooit wel eens betaald worden. De internationale concurrentie met China, India en Europa zullen de V.S. dwingen om af te slanken, en defensie tot ware defensie te beperken, naar het model van de oude Amerikaanse rechterzijde. Al te bitter zal de besparingspil niet zijn, aangezien de internationale concurrentie ook welvaart zal brengen. Ook lijkt men in het Westen en zeker in China te beseffen dat de grote kredietexpansie van de centrale banken moet teruggeschroefd worden, en dat de rente weer omhoog moet. Over het afschaffen van de centrale banken wordt vooralsnog niet gesproken, maar ook hier kan internet een oplossing bieden. Het elektronisch geld zal in de toekomst immers wellicht het papiergeld van de centrale banken verdringen, waardoor bijdrukken uiteraard niet langer mogelijk is.

Al bij al moet men dus optimistisch zijn. Toch is er zoals gezegd een extreem-rechtse evolutie in het denken gebeurd. Op bepaalde beleidsdomeinen volgt de gehele politieke kaste in meer of mindere mate de ideologie van het Staatsgeweld om problemen op te lossen. De doeltreffendste manier om veiligheid te verzekeren voor burgers is het inperken van rechten en

vrijheden, migratie wordt gezien als iets negatiefs, integratieproblemen kunnen het best door de Staat, en niet door de markt, worden opgelost. Allen zijn het fundamenteel anti-liberale oplossingen voor maatschappelijke problemen.

Een speciaal te vermelden ongecontesteerd standpunt van extreem-rechts is haar oplossing voor de drugsproblematiek. Via een eenzijdig verhaal van overheidsregulering van drugs wordt de indruk gewekt dat het individu gepamperd moet worden in deze. In een tijd waarin het absolute falen van de Amerikaanse war on drugs is aangetoond is er dus geen enkele politicus die een alternatief voor een war on drugs durft verdedigen. Hoogstens een halfslachtige hypocriete legalisering van cannabis, wat de facto al legaal is, al zou de aanwezigheid van 'merken' de kwaliteit aanzienlijk verbeteren. Het drugsverbod is geen nevenprobleem van marginale verslaafden, die door drugslegalisatie trouwens beter af zouden zijn door de betere kwaliteit en openheid van de drugs. Het is zelfs geen subcultuurprobleem voor de jeugd. Het is een immens probleem dat over de gehele wereld enorme invloed heeft. De drugshandel is in economische termen groter dan de oliehandel. Drugs zijn de voornaamste bron van inkomsten voor georganiseerde misdaad en terrorisme. Drugslegalisering zou een immense financieringsbron voor misdadigers en terroristen niet enkel transparant maken, maar daardoor ook doen

opdrogen. Toch vindt geen enkele politicus het nodig om de extreem-rechtse mantra van drugsbestrijding te counteren.

Het intellectuele discours wordt op deze punten beheerst door extreem-rechts. Terwijl de liberale ideologie domineert in het domein van de economie, heeft zij de laatste jaren terrein moeten prijsgeven op enkele zeer belangrijke domeinen: migratie, integratie, drugsproblematiek, geopolitiek. Maar ook op het economische domein is waakzaamheid geboden. De aantrekkingskracht van slechte ideeën mag nooit worden onderschat.

Een interessant artikel van Blok-watcher Marc Spruyt op zijn website¹ analyseert de succesvolle strategie die het Vlaams Blok, nu Vlaams Belang, gevolgd heeft om haar ideologische doelen te bereiken. Het VB haalt haar mosterd bij de Franse 'Nouvelle Droite' – beweging, die inspiratie haalt uit het werk van de Italiaanse communistische filosoof Antonio Gramsci. Onder andere VB-voorzitter Frank Vanhecke is hiermee vertrouwd. Het basisidee van Gramsci is dat wie zijn politieke ideeën gerealiseerd wil zien, daarvoor eerst een 'culturele hegemonie' moet vestigen. Wie erin slaagt het intellectuele debat te winnen en de waarden te doen veranderen, zal zijn ideologie verwezenlijkt zien door de politieke kaste, en dan maakt

¹ www.blokwatch.be/content/view/full/82/51/

het niet uit wie er aan de macht is. Inderdaad zien we dat dit in de praktijk gebeurt. Of er nu liberalen of socialisten in de regering zitten, uiteindelijk voeren zij het programma uit dat het dichtst aanleunt bij het mainstream-denken in de samenleving.

Het mainstream-denken is de uitkomst van het intellectuele debat. Dit laatste kan zich in velerlei vormen manifesteren. In de eerste plaats zijn het de universiteiten, traditioneel eerbiedwaardige instituten, die gedegen standpunten innemen. Soms wordt wel eens schertsend gesproken over die professoren die het nooit ergens over eens zijn en in hun ivoren toren leven, maar als het er uiteindelijk op aankomt wordt naar hun weloverwogen stem geluisterd.

Een heel belangrijke rol in het intellectuele debat wordt ook gespeeld door politieke partijen, en in het bijzonder oppositiepartijen, omdat zij door de burger serieuzer worden genomen. Zij zijn immers niet besmet door het beleid, dat onvermijdelijk compromissen en corruptie van de eigen ideeën noodzaakt. De VLD mag dan wel eens klagen dat zij in de oppositie als op een hometrainer zaten, in de feiten is dit niet waar. In de oppositie heeft men het monopolie van de ideeën, en dat was inderdaad te merken in de jaren '90. De VLD was de voornaamste ideeënmotor in de Belgische politiek. Het beleid van Dehaene heeft dan ook veel liberale verwezenlijkingen, en dit is niet enkel het gevolg van de globalisering of van het Europees

stabiliteitspact, maar ook van de zweeppartij die de VLD toen was. Wat dus nog meer moet doen verontrusten dat het Vlaams Belang op dit moment de enige overgebleven zweeppartij is.

In de V.S. bestaan grote denktanks, zoals Cato Institute, Brookings Institute, Hoover Institute en Heritage Foundation. In feite zijn dit politieke partijen die niet aan verkiezingen deelnemen, maar daarom juist veel meer legitimiteit hebben om hun ideeën te verspreiden. Wanneer alle denktanks hetzelfde standpunt innemen, zal geen enkele politicus het in zijn hoofd halen daartegenin te gaan. Dit fenomeen bestaat niet in zulke mate in Europa, in de eerste plaats vanwege de hoge belastingsdruk die verenigingen onafhankelijk van het staatsverband fors bemoeilijkt, wat zich ook uit in de kleinere schaal van private liefdadigheidsinstellingen.

De strategie van Gramsci is in feite een metapolitieke strategie. Het betreft het inzicht dat het echte veranderen van de zaken niet eenvoudig via het veroveren van politieke postjes verloopt, maar daarentegen een zeer traag proces is dat zich voornamelijk afspeelt in het veranderen van de mentaliteit van de bevolking, die bij ons dus sinds lang vrij liberaal is, en die dus de uiteindelijke bepalende factor van een politiek beleid is.

Naast universiteiten en politieke partijen, mag ook de populaire cultuur niet vergeten worden als factor die de mentaliteit verandert. Met

name alles wat op de openbare mening direct of indirect kan inwerken: bibliotheken, scholen, verenigingen en clubs, architectuur, zelfs aanleg van straten en straatnamen, zoals Gramsci schrijft.² Andere belangrijke instellingen en kanalen zijn kranten, tijdschriften, waaronder ook de roddelbladen, boeken, ook schoolboeken, stripverhalen, films, muziek, radio, televisie, culturele centra, theaters, kerken, enzovoort.

Uiteraard moet steeds in het achterhoofd worden gehouden dat de mentaliteit van de bevolking ook nog door andere factoren wordt beïnvloed. De reden waarom in Rusland steeds een dictator werd gedoogd door de bevolking, wat zich nu onder meer uit in de brede steun voor Poetin, ligt wellicht in de grote noodzaak voor centrale defensie die er in Rusland bestond tegen de bloedige invallen van de Mongolen.

Luc Pauwels, vertegenwoordiger van de nieuw-rechtse (extreem-rechtse) stroming in Vlaanderen, schreef in het nieuw-rechtse studietijdschrift TeKoS hetvolgende in verband met de metapolitiek strategie:

“Het begin van een échte, grondige verandering in een samenleving ligt niet in de macht in politieke zin, maar wel in het inwerken op de meta-politieke factoren. Wil men een politiek regime

neerhalen, dan bestaat daartoe geen zekerder middel dan het afbreken van de impliciete instemming van de bevolking met het waardensysteem, met de kulturele kontekst waarop dit politieke regime steunt. Links heeft dat sinds Gramsci goed begrepen: de VPRO en Humo zijn stukken gevaarlijker dan de Kommunistische Partij”³

Het Vlaams Blok werd systematisch door de leidende pers tegengewerkt, maar slaagde er toch in om een parallel communicatiesysteem met de bevolking op te bouwen. De gekende propagandablaadjes zijn een voorbeeld van het ingenieuze VB-apparaat. Internationaal gezien kon de extreem-rechtse agenda zich doordrukken omdat geen volwaardig alternatief werd geboden in het intellectuele debat. Bijvoorbeeld inzake de integratieproblematiek moet het toch duidelijk zijn dat de zo geroemde welvaartstaat niet enkel misbruik door vreemdelingen in de hand werkt. Bovendien zorgt het feit dat zij steeds gepaard gaat met een vrij hoog niveau van werkloosheid ervoor dat er niet veel ‘hamburgerjobs’ zijn, die veelal eerder aan vreemdelingen toekomen, en werk zou net de beste garantie op integratie kunnen zijn. Eén op drie migranten in België is immers werkloos. De welvaartstaat aanvallen als een oplossing voor integratie is voor een politicus echter in

² GRAMSCI A., "De organisatie van de cultuur", Te Elfder Ure, 1975, nr. 19, p. 597

³ PAUWELS L., "Politiek en metapolitiek in Vlaanderen en Nederland", Teksten, Kommentaren en Studies, nr. 4, maart 1980, p. 330/6.

eigen vel snijden, want zo wijst hij de burger op zijn verantwoordelijkheid om zelf iets van zijn leven te maken, en niet te vertrouwen op anderen of op het hemelse manna. Maar zwijgen over een alternatief voor de extreem-rechtse oplossingen, betekent een goedkeuring ervan.

De liberalen moeten dus grondig het roer omgooien, en in de tegenaanval gaan. Naar het model van de Vlaamse beweging moet er een liberale beweging komen, een metapolitieke beweging, die als voornaamste doelstelling moet hebben het veranderen van de mentaliteit bij de Vlaamse bevolking. Hiervoor is een goede organisatie noodzakelijk, en is networking het alfa en het omega. Ook internationaal contact zijn noodzakelijk om de beweging te versterken. De tijdsgeest is echter heel gunstig. Het internet maakt zoveel mogelijk.

Het model moet het model zijn van de Vlaamse beweging, maar ook dat van de progressieve beweging en de extreem-rechtse beweging zoals die in Vlaanderen bestaan. Heel belangrijk is het om niet in sektarisme te vervallen. Het model van de verzuiling mag dan ook niet worden gevolgd.

De liberale zuil was trouwens niet zeer liberaal, maar eerder een georganiseerde kaste van de bevolking, vrijzinnig, wellicht gemiddeld ook iets rijker dan de andere zuilen, die gunsten van de Staat trachtte te bekomen. Niet bepaald een liberaal doel uiteraard. Een echte liberale beweging moet enkele sterke en goed gefinancierde organisaties hebben, zoals denktanks of politieke partijen, maar mag niet vervallen in het oprichten van aparte culturele verenigingen of aparte verzekeringskassen, laat staan in haat ten opzichte van andersdenkenden. Integendeel is het belangrijk zo veel mogelijk in dialoog te gaan met andersdenkenden, wat trouwens de enige mogelijkheid is om de eigen argumenten te versterken. Het gaat dan ook voornamelijk om een individuele opdracht, namelijk het verspreiden van een liberale moraal, die niet aanvaard dat men op andermans kap leeft en dat men iemands fundamentele rechten inperkt.

De partijpolitieke poot van de liberale beweging, de VLD, heeft dezelfde opdracht. De VLD moet niet proberen om een grote beleidspartij te worden, maar moet opnieuw

een echte ideeënpartij worden. Wat niet wegneemt dat ook vanuit het beleid ideeën kunnen worden verspreid, maar dit is toch moeilijker dan vanuit de oppositie. Een politieke partij is echter maar een deel van een grote beweging, en bovendien mag er ook niet teveel van verwacht worden. De macht corrumpeert de ideeën, net zoals het vooruitzicht op de macht. Zelfs bij het Vlaams Blok ziet men dit al.

De eigenlijke sterkte van een liberale beweging moet uitgaan van parallelle organisaties, die steeds op hun onafhankelijkheid tegenover de partijpolitiek moeten staan, en zeker geen overheids gelden mogen ontvangen. Er moet een netwerk komen van liberale studentenverenigingen, liberale clubs voor werkenden, liberalen in niet-politieke verenigingen, losse liberale individuen, theoretisch-politieke denktanks, liberale proffen, liberale Bekende Vlamingen, liberale weblogs, ... Allen moeten zij een welbepaalde moraal verspreiden. Veel inzet en moed is nodig. Maar de tijdsgeest is met ons.

Pieter Cleppe is oud-voorzitter van het LVSV Leuven

Secretaris Jan Hayen en voorzitter Bram Machtelinckx

Lid politiek secretariaat Kristof Willekens en sponsorverantwoordelijke Sander Volker

Ristorante Italia

D'Ambrosio &

Tel. 016/22 67 09

Tel/Fax: 016/20 70 76

Ristorante Italia, Savoiestraat 11, 3000 Leuven

Interview met VLD-Voorzitter Bart Somers

VLD-Voorzitter Bart Somers pleit voor “flattax”

De grootste liberale partij van het land staat voor een belangrijke periode. Met twee congressen in het vooruitzicht probeert kersvers VLD-voorzitter Bart Somers zijn partij weer op de liberale rails te krijgen. Maar hoe liberaal is Bart Somers zelf en hoe staat hij tegenover enkele ideologische denkoefeningen? We gingen het hem zelf vragen.

LVSF: Meneer Somers, het is reeds geruime tijd windstil rond uw partij. In grote dossiers laten uw coalitiepartners u keer op keer weer in de steek. U bent genoodzaakt om zich te profileren rond verhoging van verkeersboetes en jeugdhuizen. Niet bepaald de grote liberale topics. Wat is het gewicht nog waard van uw partij die nota bene de premier levert?

Bart Somers: Er zijn op dit moment twee fouten rond het perceptiebeeld van de VLD. Het eerste gaat over de realisaties. Ik daag u uit om twee stapels te maken. Leg langs de ene kant de gerealiseerde dossiers van mijn partij en leg langs de andere kant een stapel met de realisaties van bijvoorbeeld SP.A. Let op, ik spreek hier over de realisaties, niet over de beloftes. U zal zelf merken dat

we dan de beste leerling van de klas zijn. Laat me toe een opsomming te maken van enkele belangrijke dossiers waar de VLD heeft voor gezorgd. Het ARKimedefonds werd opgericht, om een sociale woning te krijgen moet men Nederlands kunnen spreken, we paktten de regelgeving rond bouwmissdrijven aan, we maken werk van werk, we verlaagden de lasten op overuren en zo kan ik nog even doorgaan. De EU-commissie merkte recent ook terecht op dat de groei in België de laatste drie jaren verdubbelde, dat onze begroting keer op keer in evenwicht is en dat we slagen in de Lissabon-doelstellingen. Als je dit vergelijkt met de buurlanden zijn we erg goed bezig.

LVSF: We leven in een geglobaliseerde wereld, is het dan niet te simplistisch door enkel te vergelijken met de buurlanden? Zo kunnen we het plaatje altijd wel doen kloppen.

Bart Somers: We moeten als referentiepunt de landen binnen Europa voor ogen houden. Daar gaat het over. We moeten in die lift bovenaan zitten, want mijn partij is van de overtuiging dat we op economisch vlak veel beter werken vanop Europees niveau.

LVSF: Over Europa praten we straks verder. U had nog een tweede fout over het perceptiebeeld?

Bart Somers: Inderdaad, de stelling dat de regering

volledig onder de knoet zit van de PS. Als voorbeeld gebruik ik graag een bezoek aan een volkshuis in de Borinage. Je hebt daar enorm veel generatiewerklozen. Ze hebben amper gewerkt net zoals hun vaders, hun grootvaders en waarschijnlijk ook hun kinderen in de toekomst. Dat zijn mensen die leven van de PS-staat. Wat stellen die mensen vast? Dat de lasten worden verlaagd ten voordele van de ‘vijandige klasse’, dat er forfaitaire ingrepen worden gedaan, dat men de fiscale druk verlaagd en dat men dat geld niet gebruikt om de sociale zekerheid extra te spijzen. Denk je dat dat mogelijk zou zijn mochten we onder de knoet van de PS zitten? Natuurlijk niet.

LVSF: U bent nu enkele maanden voorzitter van de VLD. Geen dankbare job als we de opiniepeilingen mogen geloven. De “man met de pet” is het vertrouwen in uw partij kwijt. Wat is uw actieplan om deze tendens te stoppen?

Bart Somers: Ik heb mijn vijfkamp opgesteld. Daarin staat op nummer één de rust weer in de partij te brengen. We moeten eendrachtig en met eensgezindheid ons imago weer oppoetsen. Twee, we moeten zorgen dat we op ideologisch vlak het voortouw nemen. Er is geen enkel andere politieke partij in Vlaanderen die onze ideologie deelt. Vervolgens op drie staat onze organisatiestructuur. Daar scoren wij het slechtst in, wat vrij verrassend is als je weet dat er heel wat

ondernemers en zelfstandigen in onze partij zitten. Die mensen weten dat een goede organisatie de sleutel is tot succes. Ten vierde wil ik ook het goede zien, hetgeen we wel realiseren. Om mijn vijfkamp af te ronden wil ik mijn partij zo goed mogelijk voorbereiden op de gemeenteraadsverkiezingen van 2006.

LVSF: Laten we eens enkele concrete dossiers op tafel gooien. Verkeersveiligheid is een hot issue. Zijn we niet te fel gefocust op snelheid? Een auto die aan 160 km/u over een verlaten autostrade rijdt krijgt een even zware boete als bij een levensgevaarlijk manoeuvre zoals door een rood licht te rijden. In dat opzicht is het recente voorstel van Landuyt om het boetegehalte afhankelijk te maken van het bijhorende risico toch geen absurditeit?

Bart Somers: Juist, maar onze kritiek berust op het opnieuw verhogen van boetes bij bepaalde overtredingen. Uiteindelijk is de discussie over 160km/u op een verlaten autostrade te rijden voor mij van ondergeschikt belang. Ik wil eerst werk maken van infrastructurele ingrepen en het verhogen van de pakkans. In mijn eigen stad, Mechelen, hebben we daar een prachtig voorbeeld van. Dankzij veel controles op de gordeldracht is de attitude van vele Mechelse chauffeurs betreffende de gordeldracht aangepast. Ik wil die resultaten over het hele land zien gebeuren.

LVSF: De invoering van de zogenaamde superboetes werd toch mee door uw partij

gestemd? De burger geraakt er met al die wijzigingen niet meer aan uit en ziet het boetesysteem als een indirecte belasting.

Bart Somers: Dat klopt en dat is net de reden waarom wij onlangs Landuyt hebben teruggefloten over het opnieuw verhogen van de boetes. Verkeersveiligheid moet eenvoudig en transparant zijn. De shock-effecten van boeteverhogingen werken contraproductief. Wij als VLD willen niet meer meegaan in dat debat van de superboetes. Wij wensen vooral die pakkans te verhogen, want er zijn nog altijd een aantal mensen die foutief denken dat ze hun eigen zin kunnen doen. Ik zeg dat als vader van twee kinderen, maar ook als liberaal. Mijn vrijheid stopt waar de uwe begint. Liberalisme draait dus ook om verantwoordelijkheid. Je kan als chauffeur altijd zelf kiezen of je een gordel draagt of niet, maar ik kan niet aanvaarden dat je dan niet de verantwoordelijkheid opneemt voor de kinderen die achteraan zitten. Zulke mensen vinden het ook normaal dat de sociale zekerheid de schade dan maar mag betalen.

LVSF: U raakt een gevoel punt in liberale middens: de sociale zekerheid. Het Zilverfonds bijvoorbeeld zal er nooit voor kunnen zorgen dat de vergrijzing betaald kan worden. Ondertussen swingen de uitgaven van de sociale kas de pan uit en krijgen we maar niet genoeg mensen aan het werk om dit

systeem staande te houden. Hoe gaat de VLD deze problematiek verder aanpakken?

Bart Somers: We hebben hier vele actieplannen voor. Het meest belangrijke is door de arbeid te bevrijden. Tot voor kort was het alles behalve aanmoedigend om te starten als jonge ondernemer. Het is blijkbaar nog steeds normaal om mensen vanaf 55 jaar op brugpensioen te sturen en ze de arbeidsmarkt te ontzeggen, overuren presteren is werk afpakken van een ander, een student mag maar drie weken bijkussen anders pakt hij daar weer wat jobs af, 65-jarigen verliezen hun pensioen als ze nog willen werken, Het is bijvoorbeeld aangetoond dat werk werk creëert. Met andere woorden, mensen die langer werken creëren jobs i.p.v. ze af te pakken. Kortom, de hele demonisering van het werk moeten wij gaan aanpakken. Dit zijn prioriteiten. Men moet stoppen met de burgers te ontmoedigen, men moet ze bevrijden. Koppel dit aan een goed fiscaal systeem en we lossen heel wat problemen op.

LVSF: Hoe ziet u zo'n goed fiscaal systeem verlopen?

Bart Somers: Momenteel leeft de onderlaag van de middenlaag, want de bovenlaag wordt weggejaagd. We moeten die onderlaag stimuleren om in zijn eigen onderhoud te voorzien en de bovenlaag hier te houden. Dat kunnen we doen door de fiscale druk verder af te bouwen.

LVSF: De flattax is tegenwoordig meer dan een denkoefening. De praktijk bewijst dat

het werkt en heel wat voordelen met zich meebrengt. Wil VLD zo ver gaan om dit ook in ons land te implementeren?

Bart Somers: Inderdaad! Op ons groot congres dat er staat aan te komen, gaan we de flattax bespreken. Ik ben daar een erg groot voorstander van. We kunnen zo de fiscaliteit drastisch vereenvoudigen. Concreet komt het erop neer dat je een verschuiving krijgt van directe naar indirecte belastingen, een consumptiebelasting dus. Wij zouden het over eenzelfde percentage laten gaan.

LVSF: Dat ziet er allemaal zeer goed uit, maar het risico bestaat dat dit enkel een broekzak-vestzak-operatie gaat worden.

Bart Somers: Helemaal niet. Voor ons land zou dit een goed systeem zijn, want wij leven het meest van internationale handel. Bovendien kunnen we het zwarte circuit grotendeels lam leggen en dit naar het witte brengen. Dat brengt alweer nieuwe middelen om onze concurrentiepositie te vrijwaren. Socialistena proberen de markt wel af te schermena met protectionistische maatregelen, maar uiteindelijk is een flattax wel een neutraler en eerlijker systeem. Op het einde van de rit gaan hier meer mensen wel bij varen dan nu. Liberale doelstellingen liggen in immateriële doelen.

LVSF: We gingen het ook over Europa hebben. In de nieuwe Europese grondwet lezen we zaken als Europese CAO's, zien we maatregelen om de torenhoge landbouwsubsidies in stand

te houden en nog heel wat meer onliberale topics. Hoe kan u daar ooit mee instemmen?

Bart Somers: Het is inderdaad duidelijk dat de grondwet niet alleen door liberalen is geschreven. Daarom moeten we daar inderdaad niet kritiekloos op zijn. Het is de bedoeling om die grondwet in de komende jaren wat bij te sturen, maar globaal genomen denk ik dat het een goede start is.

LVSF: Een ideaal middel om hier als burger op te reageren is via een referendum. In heel wat landen is zoiets mogelijk, maar in België lijken referenda per definitie op voorhand al afgeschreven.

Bart Somers: Als liberale partij staan wij natuurlijk fel achter een referendum. De Europese grondwet was inderdaad een unieke gelegenheid geweest om het volk zijn mening te vragen. De afwijzing is er gekomen door de inconsequente houding van Spirit. Wij blijven bij ons standpunt daarover.

LVSF: In welke mate wenst uw partij zich te profileren op Europees vlak?

Bart Somers: De VLD is een pro-Europese partij. Dit omdat wij geloven dat als we een rol willen spelen op wereldniveau, we Europa moeten gebruiken. Denk hier vooral aan het economische verhaal. De Bric countries (Brazilië, Rusland, India en China) worden een economische wereldmacht. Hoe kan je daar als België alleen op reageren? We

kunnen dat enkel doen met een groot Europa. Daarom dat ik ook pleit voor een verdere uitbreiding van Europa. We moeten onze liberale inzichten nog verder uitbreiden naar de rest van de wereld.

LVSF: Dreigen we niet te vervallen in een situatie waar harmonisatie zo ver gaat dat de interne concurrentie verdwijnt? We denken hier vooral aan de vennootschapsbelasting waar de VLD recentelijk voorstander is geworden van vaste belastingsvorken.

Bart Somers: Dit is helemaal nog niet aan de orde. We hebben eerst nog enorm veel werk rond het wegnemen van interne obstakels met betrekking tot vrij verkeer van bv diensten en goederen. Laten we daar eerst over nadenken.

LVSF: Een volgend groot dossier is de afspraak die u heeft in oktober 2006 met het Vlaams Belang. U sprak zich onlangs nogmaals expliciet uit tegen elke vorm van samenwerking met deze partij. Binnen eigen rangen is er vanuit sommige kanten een ander signaal te horen. Waarom wil u niet mee in dat verhaal?

Bart Somers: Wij zijn de enige partij die het individu en niet de groep centraal stelt. Wij kiezen voor een emancipatiecultuur en onder andere het Vlaams Belang kiest voor een monocultuur. Als ik Filip Dewinter dan nog bezig hoor over een controle bij allochtonen thuis om te controleren of ze wel voldoende zijn geïntegreerd, dan pas ik daarvoor. Meer wil ik daar ook

niet meer over kwijt. De discussie rond het Vlaams Belang is in onze partij gesloten. We moeten uitgaan van onze eigen sterkte en dat is onze ideologie. Het klopt dat we daar weer extra hard rond moeten gaan werken.

LVSF: De stap van Vlaams Belang naar het integratiebeleid is klein. Daar hebt u de troeven in handen met minister Keulen. Die stelde onlangs de islam voor verantwoordelijkheden om subsidies te ontvangen. Moet een godsdienst in een land met scheiding van kerk en staat überhaupt gesubsidieerd worden?

Bart Somers: Dat is inderdaad een belangrijke vraag. De islam is een godsdienst als een andere. Omdat sommige andere erkende godsdiensten wel gesubsidieerd worden, moeten we de islam dezelfde rechten geven. We willen dat doen mits enkele voorwaarden. Op termijn moeten we durven evolueren naar een staat waarin burgers die een bepaalde godsdienst beleven, zelf moeten opdraaien voor de financiering ervan. Laat me wel toe daar één nuancering bij te maken. Voor mijn partij is het verenigingsleven heel belangrijk. De kracht van het individu komt tot uiting in een vereniging. We moeten dit onderhouden en omarmen. In tegenstelling tot andere partijen omarmen wij het middenveld niet van bovenuit, maar van onderuit, van het individu zelf.

LVSF: Minister Keulen stemde onlangs ook toe tot quota op kieslijsten. Als er nu

één gouden regel is in een liberaal beleid, dan is dat wel om quota te verafschuwen.

Bart Somers: Ik weet dat wel, maar helaas hebben wij geen 51% van de stemmen. Dan zou dat er natuurlijk nooit gekomen zijn. Belangrijker voor ons is dat een eeuwenoud partijstandpunt over de neutralisering van de lijststem erdoor gekomen is. Het moeten de mensen zelf zijn die aanduiden wie er op welke plaats komt, niet de partij. Het is een letterlijke overname van ons partijstandpunt.

LVSF: De lijststem is niet volledig afgeschaft. Mensen zullen bij de volgende verkiezingen nog steeds op een partij kunnen stemmen.

Bart Somers: Dat klopt, maar deze stemmen tellen enkel mee voor de bepaling van het aantal zetels van de partij. Dit heeft geen enkel effect op wie er verkozen raakt. In het parlement hebben we dat zelfs enorm zitten verdedigen. Stel dat iemand wel liberaal is, maar geen mensen op de lijst kent. Dan kan die persoon nog altijd zijn vertrouwen geven aan een liberaal beleid in zijn gemeente door op de partij te stemmen. Dat brengt ons alweer een stap dichterbij een liberale democratie.

LVSF: Welke rol ziet u weggelegd voor het LVSF in het ideologische discours?

Bart Somers: Een zeer belangrijke. Het is niet de bedoeling om de VLD sterker te maken, het is de bedoeling om het liberalisme sterker te

maken. Daarom dat jullie onafhankelijkheid belangrijk is. Onlangs hoorde ik mijn kinderen zeggen dat men op school beweerd had dat armoede wordt veroorzaakt door liberalen. Dan beseft ik dat er nog veel werk aan de winkel is. We hebben een bevrijdende taak en vooral het LVSF moet dat doen. Zij zijn daarvoor beter uitgerust dan jong-VLD omdat onze jongerenafdeling zich vooral op het politieke vlak moet concentreren. Ik verwacht dan ook van het LVSF op de komende congressen een actieve en luide vertegenwoordiging.

LVSF: Vertel eens wat meer over die congressen?

Bart Somers: Het eerste congres houden we van 20 tot 22 mei in de Stadsschouwberg te Antwerpen. Dat zal het thema “Meer vrijheid, meer welvaart” dragen. De bedoeling is om dan vooral te praten over fiscaliteit, ondernemen en werk. Op een tweede congres praten we over de multiculturaliteit. Dat congres zal later op het jaar plaatsvinden.

LVSF: Een slotvraagje. Hoe was Bart Somers als student?

Bart Somers: Ik herinner mij daar niks meer van en ik ontken alles (*hilariteit*).

LVSF: We trekken onze eigen conclusies dan wel. Van harte bedankt voor dit interview!

Interview: Evert Gruyaert, Bram Machtelinckx, Brandaan Mombaers

Eindredactie: Evert Gruyaert

studiebegeleiding.be

INDIVIDUELE
MEMENTO
STUDIEBEGELEIDING

016 20 36 36 (tot 24u)

voor universiteit, hogeschool en middelbaar onderwijs

De ondraaglijke lichtheid van het Socialisme

Nicolas Raemdonck

De socialistische Jonge Wacht, nu Animo genaamd, hadden weer eens een fantastisch geesteskind. Eigenlijk is het te vulgair om te vermelden maar naar aanleiding van de komst van president Bush hebben ze hem herleid tot een geviseerde WC-eend bij het urineren. Een walgelijk idee getuigend van weinig respect en verstand. Maar ja dat zijn we gewoon van de socialisten en daar reken ik de groene terroristen ook bij. Waarom de liberalen niet snel afkwamen met een voorstel om Noam Chomsky, Fidel of een zekere Robert uit Hasselt te herleiden tot urinale schietschijf. Wel, omdat ze toch wel enige waardigheid hebben om zich met zo dwaze dingen bezig te houden.

Doch zoals gezegd zijn we niet beter gewoon van de Socialisten. Vergeven doen we het hun wel niet. En welke andere dwaze dingen deden de Socialisten, welgemeend Sossen genoemd, deze laatste tijd. Wel ze gingen eens betogen tegen de komst van President Bush terwijl ze zelf in de regering zaten en terwijl Bush democratisch verkozen was. Of betwisten de Saucissen dat. Ik had juist begrepen dat we ons niet mochten moeien met de interne aangelegenheden van andere staten. De pot verwijt de ketel dat hij zwart ziet, zo te zien. Bij een nog ander voorstel, nu in het parlement, wilde de Saucissons, nu plots maximale huurprijzen opleggen. Binnenkort worden de huurprijzen zelf afgeschaft, de huizen genationaliseerd en is

alles zozegd gratis. Oh, maar hebben we niet vergeten dat we te zeggen dat we de belastingen gaan verhogen. Neen, alle gekheid op een stokje, dat SPA voorstel zou het nu al broze evenwicht tussen huurder en verhuurder totaal vernietigen en de economie tegenwerken.

En de litanie van de dwaze zotten gaat nog verder. Een zekere Tom Naegels, die zich veroorlooft om zich zelf schrijver te noemen maar eigenlijk een hansworst is (ja nen saussis!), viel eens Nova Civitas aan. Hij beschreef deze onafhankelijk liberale denktank die nog nooit een vlieg heeft kwaadgedaan aan en omschreef ze als een liberaal herenclubje en probeerde ze te liëren aan dat stelletje ongeregeld, gemeenzaam de Belangertjes genoemd. (voor de ingewijden de Blokkertjes) Tegenwoordig is het in bij de pseudo-intellectuelen om het liberalisme te linken met het Vlaams Behang.

Tom Naegels zijn artikel had een beetje dezelfde spottende trend als mijn eigen artikel warempel. Gelukkig voor mij kan ik nog bewijzen dat ik hopelijk artikelen heb geschreven met degelijk gefundeerde argumenten. En niet zoals Tom Naegels doet aan de hand van karikaturen en dwaze spot. Naegels en al de rest van dat stel schooiers genaamd linkse rakkers willen ons geen argumenten geven doch louter spot en grove beledigingen. Maar het kan

ook niet anders want hun ideologie is louter gebaseerd op afgunst en jaloezie (dixit dictator Tobback in een onbewaakt moment). Al die heisa doet me eigenlijk terugdenken aan de tijd van de USSR. De Sovjets werken ook met karikaturen en herleiden hun tegenstanders tot een soort belachelijk schimmen aan de hand van hun propaganda. Hoeveel prentjes heb ik niet gezien van dikbuikige kapitalisten met hoge hoeden die de arme werkman uitknepen, zelfs nog in de jaren tachtig. Met echte argumenten kwamen de meeste Communisten niet. De echte diehards kende het Marx wel van buiten maar gaven zich ook over aan niet-gefundeerde propaganda. Het gebrek van Tom Naegels en zijn geanimeerde vriendjes de Jonge-Sosjes om met gefundeerde argumenten tegen Bush (waar wel wat tegen te vinden is) en tegen Nova Civitas af te komen, is een erfelijke ziekte die al begon bij hun grootvaders, de communisten. Dus misschien moeten we het hen wel vergeven, want ja, ze weten niet beter.

Dus ja, we zijn wel wat meer gewoon van dat Socialisme. En ja, telken male ergert dat de liberale rationele medemens maar dan ademt hij nog eens diep en beseft hij dat hij zich verder moet inzetten voor het liberalisme zodat we die saucissen eens figuurlijk in mootjes kunnen hakken met gefundeerde liberale argumenten.

ANTITRUST - DE LIBERALE ILLUSIE

Brandaan Mombaers

"Of course I know, and every other sensible man knows, that Sherman law is damned nonsense, but if my country wants to go to hell, I am here to help it."

- Justice Holmes

Hoe vaak hoor je niet uit de mond van liberalen dat Antitrust een perfect voorbeeld is van liberale wetgeving? Liberalen zijn immers voor vrije concurrentie, toch? Wel... deze liberalen dwalen.

Deze te korte tekst is uiteraard niet dé ultieme ontkrachting van de antitrust illusie, er wordt om logische redenen niet ingegaan op alle aspecten van dit toch wel complexe systeem. Men kan het zien als een aanzet tot discussie.

Antitrust, aka mededingingsrecht.

Het idee achter antitrust is dat de staat de vrije markt moet reguleren om vermeende anti-concurrentieële praktijken te bestraffen. Dit is geen nieuw concept. De Romeinen kenden al wetten die concurrentieverstoringen op de graanmarkt moesten tegengaan. De naam 'antitrust' komt van de vroegere Engelse term voor 'kartel', 'trust'. De Amerikaanse Sherman Act van 1890 en de in 1914 aangenomen Clayton Act vormen samen het eerste 'moderne' antitrust systeem. De ratio legis van antitrustwetten is in Amerika in de eerste plaats 'consumer welfare', in Europa eerder het wat wolligere 'social welfare' en marktintegratie. De sociale invalshoek van het Europese mededingingsrecht is reeds verschillende malen door de Commissie in haar rapporten

bevestigd. Zo stelt zij onomwonden dat er door de mededingingsautoriteiten soms om sociale en menselijke redenen maatregelen moeten worden genomen, die haaks staan op wat economisch efficiënt zou zijn. Los van de vraag of deze Europese beleidskeuze legitiem is - volgens ondergetekende in het licht van onze huidige economische situatie zeker niet - zullen we zien dat antitrustwetten deze doelen voorbijschieten.

Grofweg kan men het mededingingsrecht onderverdelen in 3 subsystemen. Vooreerst bestaan er de wetten tegen kartelvorming of horizontale overeenkomsten, tussen concurrenten (Section 1, Sherman Act, art. 81 EG-Verdrag), ten tweede de wetten tegen verwerving (niet volgens het EG-verdrag, wel volgens Sherman!) en misbruik van een economische machtspositie (Section 2, Sherman Act, art. 82 EG-Verdrag) en ten derde wetten in verband met verticale overeenkomsten, bijvoorbeeld tussen fabrikant en distributeur (Clayton Act en Sherman Act, art. 81 EG-Verdrag). Liberale analyse van antitrust, praktische en inhoudelijke problemen

Hét praktische probleem met antitrust is dat deze wetten in de eerste plaats inefficiëntie belonen, een vaststelling die de kern uitmaakt van de Chicago School kritiek. Bedrijven die door goed management uitgegroeid zijn tot dominante actoren op hun markt worden gestraft voor hun succes. In Amerika is de situatie zo mogelijk nog erger, omdat daar concurrenten elkaar rechtstreeks voor de rechter mogen slepen en schadevergoeding eisen. Het gevolg hiervan is een explosie van antitrust rechtszaken, met schaamteloze vertoningen voor volksjury's die van de economische kant van de zaak geen kaas gegeten hebben en de underdog (lees: inefficiënte concurrent) maar al te graag belonen met exuberante schadevergoedingen. Nochtans is het probleem ook in Amerika niet zozeer de manier waarop de wetten toegepast worden, maar de wetten zelf. Ook de rechtspraak van het Amerikaanse Supreme Court over antitrust, dat ondanks het stare decisis principe, het principe dat rechtspraak consistent moet zijn met eerdere rechtspraak, zowat alle richtingen uit slingert, toont aan dat de problemen met antitrust groter zijn dan men ons wil doen geloven.

Monopolies en monopolisering door bijvoorbeeld fusies

De voorstanders van antitrust gaan uit van de -zeer marxistische- idee dat in een vrije markt op een bepaald moment noodzakelijkerwijs monopolies ontstaan die op termijn de markt als het ware afsluiten. Dit is onmogelijk in een vrije markt. Een echte barrière to entry opwerpen kan enkel met wettelijke middelen, door de staat. Een bedrijf kan nieuwe concurrenten uiteraard wel ontmoedigen om in de markt te stappen, bijvoorbeeld door lage prijzen te vragen voor producten van hoge kwaliteit, maar bedrijven van de markt houden kan een privé-actor niet. De enige monopolies waar de consument ooit op relevante schaal onder geleden heeft zijn staatsmonopolies. Ook vandaag nog zijn de problematische monopolies (De Post, de NMBS, de LIJN, Belgacom, Electrabel, etc...) stuk voor stuk staatsmonopolies.

Uiteraard bestaan er ook private monopolies. Maar deze zijn steeds tijdelijk van aard en verdwijnen meestal vòòr het gerechtelijke apparaat om technische redenen en redenen van billijkheid kan ingrijpen. Neem nu het betrekkelijk jonge Microsoft monopolie. In het begin van de jaren tachtig had Apple Computer nog een monopolie op de markt van de personal computers. Daarvoor had IBM een monopolie in de nu quasi economisch irrelevant geworden mainframe markt. Ondertussen zijn er een heel aantal valabele tot betere alternatieven voor het Windows besturingssysteem ontstaan,

van Linux tot MacOS X. En het succes van de Firefox browser bewijst dat ook het monopolie op de internet browsermarkt niet eeuwig door Microsoft in stand zal kunnen gehouden worden. De enige blijvers onder de monopolies zijn staatsmonopolies, of monopolies die van regelgeving profiteren.

Voor liberalen is het recht op eigendom zo goed als absoluut en dient het als dusdanig beschermd te worden. Het eigendomsrecht is immers het belangrijkste fundament van de vrije markt. Als een bedrijf haar eigendom slechts wil verkopen aan een bepaalde prijs is dat het goede recht van dat bedrijf. Een consument heeft rechten, maar echter nooit rechten op een bepaald product. Een bedrijf moet dus het absolute recht hebben om zelf de prijszetting te bepalen van haar producten. Het de facto nastreven van een monopolie door bijvoorbeeld een fusie is zeer legitiem, denk maar aan schaalvoordelen die zo'n fusie met zich meebrengt. Als het gefuseerde bedrijf de prijzen gaat verhogen, is er op de vrije markt steeds nog ruimte over voor een nieuwe concurrent, of de ontwikkeling van bestaande concurrenten. Hogere prijzen vormen net een incentive voor nieuwe bedrijven om zich in de markt te werpen. Verkopen onder de kostprijs om een concurrent weg te concurreren komt de consument alleen maar ten goede. Deze praktijken houdt men trouwens nooit lang vol. En wanneer de reserves op zijn

en de prijzen weer hoger moeten, zullen onmiddellijk nieuwe concurrenten de weg naar de markt vinden. Ook kartelvorming tussen bedrijven kan of mag niet tegengegaan worden. Een afkeuring van horizontale overeenkomsten brengt immers enorme perverse effecten met zich mee. Want waar trekt men de grens? Vanaf wanneer is een overeenkomst tussen concurrenten zo gevaarlijk voor consumer of social welfare dat de morele legitimiteit of de economische voordelen in termen van efficiëntie niet meer doorwegen? Los van deze morele en economische argumenten blijkt ook uit de praktijk dat anti-kartel wetgeving de bal mislaat.

Kartelvorming

Net zoals monopolies enkel op lange termijn kunnen overleven met staatssteun, kan een kartel enkel in stand gehouden worden onder druk van de overheid. Eerder vroeg dan laat zal een kartel van privé-actoren doorbroken worden door wat in Amerika een 'chiseler' heet, een valsspeler die stiekem onder de afgesproken prijs zal duiken, of bepaalde extra voordelen in natura zal bieden. En een kartel trekt massa's valsspelers en nieuwe ondernemers aan, aangezien de marktprijs van het product kunstmatig hoger ligt dan het optimale evenwicht. Ironisch genoeg blijkt uit de enorme Amerikaanse schat aan antitrustrechtspraak dat de overheid meestal pas lucht krijgt van het kartel wanneer het verbroken is. Te laat, dus. Consumentenbescherming, nihil. Enkel de OPECs van deze wereld kunnen

betrekkelijk stabiel worden gehouden.

Verticale overeenkomsten

De vraag is waar de staat het recht haalt om fabrikanten te verbieden bepaalde overeenkomsten te sluiten met hun distributeurs en minimumprijzen of een exportverbod op te leggen. Deze overeenkomsten zijn nooit ontworpen om de verkoop van hun eigen producten aan banden te leggen, integendeel. De fabrikant probeert door bijvoorbeeld exclusiviteit toe te kennen aan een distributeur onder voorwaarde van het aanrekenen van bijvoorbeeld minimumprijzen, de kwaliteit van de dienstverlening te garanderen. Bovendien, zoals reeds gezegd, een consument heeft nooit een recht op een product, maar de fabrikant heeft wel alle rechten om naar believen te contracteren over zijn eigendom. Ook het doel van marktintegratie, dat trouwens enkel in Europa speelt, kan daar geen excuus voor vormen.

Lof der logheid

Een laatste probleem van economische wetgeving in het

algemeen, en antitrust in het bijzonder is het logge karakter van de staat. De staat loopt noodzakelijkerwijs achter op de ontwikkelingen op de vrije markt. Wetten gaan steeds uit van een statisch model van de markt en zijn nooit in staat om nieuwe situaties en scenario's te voorspellen. De staat kijkt achteruit, in de richting van de gevestigde belangen en vergane glorie. Zij bemoeilijkt zo vernieuwing, terwijl vernieuwing de drijvende kracht is achter een performante economie.

Conclusie

Voorstanders van antitrust halen graag het volgende citaat aan van de peetvader van het kapitalisme, Adam Smith, uit zijn *Wealth of Nations*:

"people of the same trade seldom meet together . . . but the conversation ends in a conspiracy against the public or in some contrivance to raise prices."

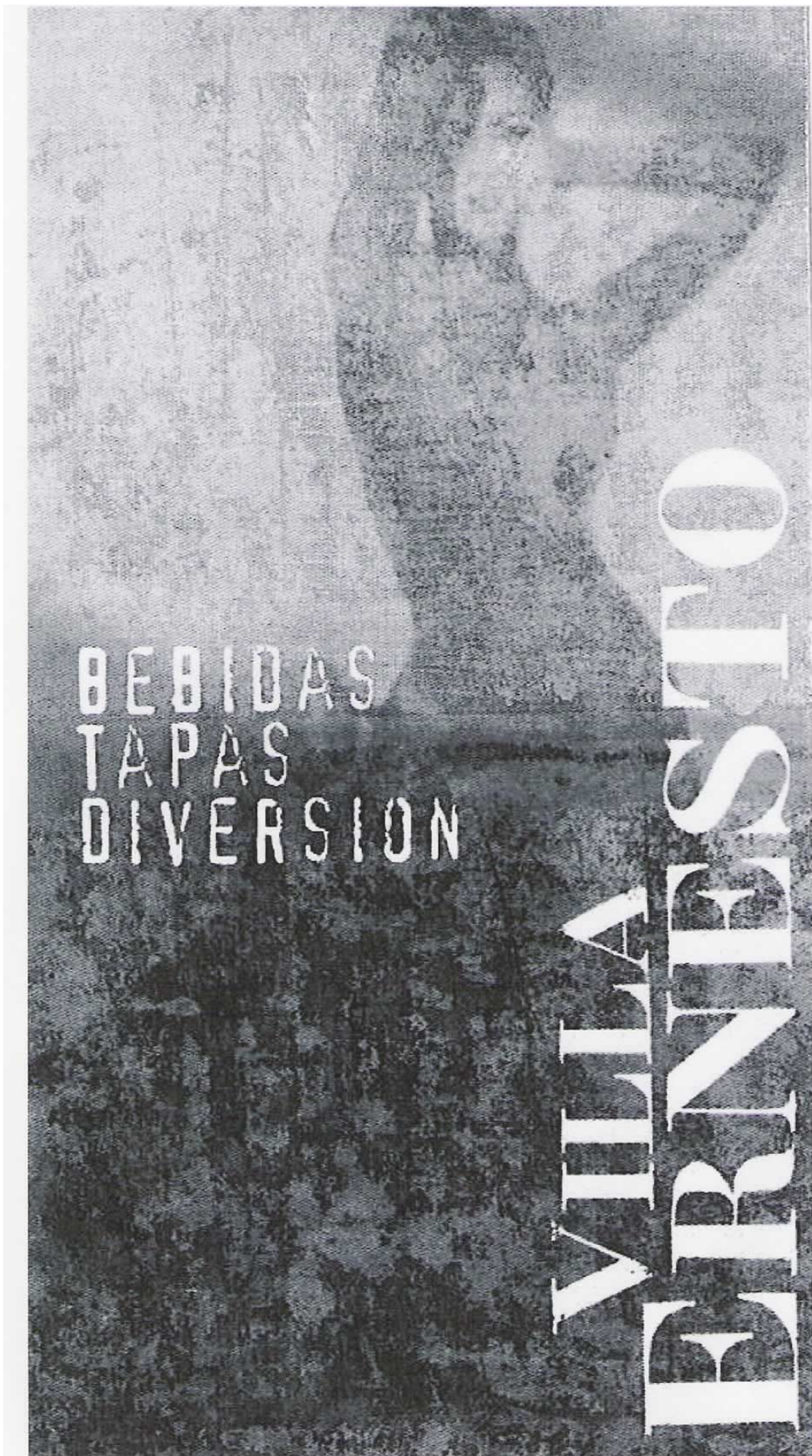
De volgende zin vergeten ze handig mee te citeren:

"It is impossible indeed to prevent such meetings, by any

law which either could be executed, or would be consistent with liberty and justice."

Antitrustwetten gaan inderdaad in tegen de grote principes van vrijheid en gerechtigheid. En omdat zij inefficiëntie promoten en zelf onvoorstelbaar log zijn missen zij volledig hun ratio legis van consumer en dus ook social welfare. Problemen die men met antitrustwetten tracht tegen te gaan zijn spookproblemen. Het zijn meestal moreel legitieme beleidskeuzes, die indien ze economisch inefficiënt zijn, op veel kortere termijn worden opgelost door de vrije markt dan ooit mogelijk zou zijn via het gerechtelijke apparaat. De enige goede antitrustwetten, zijn die antitrustwetten die enkel van toepassing zijn op dé monopolist bij uitstek: de staat en haar staatsbedrijven (bijvoorbeeld artikel 86 EG-Verdrag). Vrije concurrentie wordt gegarandeerd door de vrije markt, en niet door de staat.

Antitrust bemoeilijkt het nastreven van efficiëntie, en beloont inefficiëntie. Afschaffen dus, en zo snel mogelijk.

Villa Ernesto, Vismarkt, 3000 Leuven

Waarom economische embargo's niet werken

Chris Demeyere

Het instellen van een economisch embargo is een vaakgebruikt middel van landen, of supranationale organisaties zoals de UN en de EU om andere landen onder druk te zetten. Op die manier verzet men zich tegen schendingen van de mensenrechten, onderdrukking, dictatoriale regimes en het niet navolgen van internationale normen. De Verenigde Staten hebben sinds mensenheugenis een handelsembargo tegen het communistische Cuba. Het meest aangehaalde gevolg is het verbod op Cubaanse sigaren in de VS. De Verenigde Naties stelden een handelsembargo in tegen het Irak van Saddam Hoessein, met als enige uitzondering het door corruptie geplaagde olie-voor-voedsel-programma.

In feite is een embargo een oorlogswapen tegen de economie en de welvaart van een land. Het is niet militair waardoor het veel makkelijker te verkopen is dan gewapende interventie. Maar eigenlijk is dit een misvatting. De gevolgen van een economisch embargo zijn heel ernstig, in sommige gevallen even ernstig als die van een regelrechte oorlog.

Het aanvallen van de economie van een land als drukkingsmiddel is een manier om te zorgen dat overheden hun beleid aanpassen. De fout in de redenering is dat men ervan uitgaat dat embargo's een drukkingsmiddel zijn ten opzichte van de overheid. Dit is

niet altijd zo, in sommige gevallen is het net omgekeerd. Wie de economie aanvalt vernietigt de welvaart. Het wordt voorgesteld als de welvaart van een bepaald land, maar in elk collectief moeten we naar het individu kijken. Embargo's vallen de economie en de welvaart van het individu in dat bepaald land aan. En zij die daar het meeste onder leiden zijn zij die in die economie het zwakst staan en de minste welvaart kennen. De eerste slachtoffers zijn de armen, de arbeiders, de kleine zelfstandigen. Indien de overheid dictatoriaal is, is dit een geschenk uit de hemel. Hoe armer en ellendiger mensen zijn, hoe eenvoudiger ze onder de knoet te houden zijn. Hoe armer een land, hoe moeilijker om het democratisch te maken. Militair optreden tegen dissidenten, schendingen van de mensenrechten door de ordediensten, een steeds groter wordende corruptie... De positie van de dictator of het regime wordt alsmaar comfortabeler. Ondertussen staat het regime niet echt onder druk om te veranderen. Ze kan koppig weigeren omdat de druk per slot van rekening voor haar niet zo zwaar is.

Sowieso lijdt het zwakste individu het meeste onder het embargo. Ook al gebeuren die embargo's met de beste bedoelingen, de gevolgen ervan zijn verschrikkelijk.

Daarom moet de economie van een land nooit aangevallen worden indien we de positie van de individuele inwoners van dat land willen verbeteren. De top van de hiërarchische piramide, zij die beslissingen nemen en verantwoordelijk zijn voor bepaalde wantoestanden, voelt daar immers het minste van, en put er soms zelfs voordeel uit. Het doelwit van elk embargo zou de top van die piramide moeten zijn. Hoe leg je een druk op die top ZONDER een druk te leggen op de individuele burger? Het antwoord is een embargo op prestige. Internationale culturele projecten zoals de Olympische Spelen en de Wereldtentoonstellingen, politieke en economische bijeenkomsten zoals die van de Navo, de VN, het WTO en het IMF zijn de plaatsen waar regimes die de mensenrechten schenden en dictators het kwetsbaarst zijn. Weiger ze te laten plaatsvinden in de gewraakte landen, nodig 'foute' regimes niet uit. Wat je aanvalt is de eigendunk van die regimes en dictators. Zo moeten we het aanpakken, zo kunnen we gigantische druk uitoefenen op regimes en niet op de bevolking.

De economie is de levensader van de welvaart. Knijp die dicht en de welvaart sterft af. Prestige en autoritarisme zijn de levensader van niet-democratische regeringsvormen.

Betalen voor een plicht is absurd
Waarom het identiteitsbewijs gratis moet worden verdeeld
Willem Coppenolle

Terwijl de Europese staten in de negentiende eeuw geleidelijk aan hun huidige vorm kregen, verschenen ook de eerste Grondwetten van deze naties. De Franse Revolutie zat de revolutionaire Constituantes nog vers in het geheugen en deze Grondwetspecialisten verkozen dan ook een staatsstructuur vast te leggen, die de burgers een zo groot mogelijke vrijheid garandeerde. De nieuwe staten en hun regeringen wilden voorgoed breken met de willekeur van het "Ancien Régime" uit de Middeleeuwen en schreven een uitgebreid aantal rechten en vrijheden neer in deze Grondwetten, zodat elke willekeur of wispelturigheid van de toekomstige regeringen en leiders de kop zou worden ingedrukt. Tegenover elke vrijheid of elk recht die of dat aan een burger werd toegekend, stond een plicht tot handelen of tot nalaten in hoofde van de overheid: de willekeurige veroordelingen van het Ancien Régime werden verboden door het recht op een eerlijk proces, kinderarbeid werd ingeperkt dankzij het recht op onderwijs, de voorkeur voor dees of geen politiek systeem mocht vrij worden verdedigd met het recht op vrije meningsuiting, een onafhankelijke rechterlijke macht werd geïnstalleerd om de grondrechten te beschermen, etc. Uit alle voorgaande voorbeelden blijkt dat rechten en vrijheden voor de burgers van de staat, tegelijk plichten en beperkingen van de vrijheid van die staat impliceren. De "geest", d.w.z. de

achterliggende gedachte, van deze verschillende Europese Grondwetten, was dat burgers zoveel mogelijk vrijheid moeten genieten, zodat ze hun talenten en eigenheden op de meest uitgebreide manier kunnen benutten.

Meer dan een eeuw later is echter gebleken dat niet alle burgers even vlot met die vrijheden (die ook verantwoordelijkheden met zich meebrengen) overweg kunnen, en van het optimisme van de negentiende eeuw en de daarmee gepaard gaande inperking van de overheidsmacht, is vandaag niet veel meer terug te vinden. Rechten en vrijheden zijn met elkaar in conflict gekomen (denk aan het recht op vrije meningsuiting dat pal tegenover het verbod op discriminatie staat), overheidsuitgaven werden steeds hoger, het ambtenarenbestand (en dus ook de staat zelf) groeide sterk aan, etc. Deze rechten en vrijheden van de staat impliceren mutatis mutandis dat steeds meer plichten en beknotten van de vrijheid van de burgers zijn ontstaan: we betalen opnieuw hoge belastingen, waarbij de staat onze privacy schendt (ons inkomen, onze gezinssituatie, onze woning en bezittingen, ... moeten gedetailleerd worden beschreven op ons belastingsformulier), niet alleen om sociale correcties te financieren, maar ook om de andere stijgende kosten van

een steeds actievare (en dus machtigere en duurder) staat in te vullen.

Een klassieke plicht van de belgische burger is het dragen van een identiteitskaart. In liberale kringen wordt vaker geprotesteerd tegen plichten van de burger (en dus tegen rechten van de overheid), vandaar dat recentelijk nog (in 1994) een klacht werd ingediend tegen de verplichting een identiteitskaart te dragen. De klacht werd verworpen omdat het paspoort er in eerste instantie toe dient de betrokken persoon te kunnen identificeren en hem te plaatsen in het bevolkingsregister. Het mag echter duidelijk zijn dat het dragen van een paspoort enkel plichten met zich meebrengt: er is geen enkel voorbeeld te bedenken waarbij we voordeel zouden kunnen halen (lees: extra rechten en vrijheden krijgen), net omdat we het paspoort hebben gekocht en op zak hebben. Hoewel de staat zelf hieruit enkel voordelen haalt, is deze plicht voor de burger compleet nutteloos en in zekere mate zelfs belastend. Het is dan ook te gek voor woorden, ja zelfs absurd dat wij, burgers, nog een extra verplichting hebben om voor die identiteitskaart te betalen!

Uit respect voor onze vrijheid mogen plichten enkel worden opgelegd indien deze noodzakelijk zijn voor de vrijheid van andere individuen, en redelijk en evenredig zijn tegenover het te bereiken doel. Daarnaast

doet de overheid er beter aan elke plicht aan een gelijkwaardig recht te koppelen, om het evenwicht tussen plicht en vrijheid – d.i. het "evenredigheidsbeginsel" – te waarborgen. Zo moet de overheid er voor instaan dat in ruil voor het naleven van de opkomstplicht bij verkiezingen, deze verkiezingen eerlijk en objectief verlopen, dat elke burger toegang krijgt tot het stemlokaal en dat de kiezer wordt vergoed voor buitensporige reiskosten naar "zijn" stembureau. Dat het verplichte bezit en dragen van een identiteitskaart wordt belast met een vergoeding voor de kaart, is dan ook de wereld op zijn kop: stel je voor dat het verplicht is te stoppen aan het rode verkeerslicht en dat iedereen die stopt nog een extra vergoeding moet betalen, net omdat hij stopt of omdat het rode licht slijt – een "stop-belasting" als het ware. Dit voorbeeld klinkt al even onredelijk als belachelijk, maar toch is de situatie compleet dezelfde als deze voor de vergoeding van het verplichte paspoort – de "paspoortbelasting" zeg maar. Het doet ons denken aan de mistoestanden onder het voormelde Ancien Régime en in het niet zo verre verleden, waarbij de overheid haar geldtekort compenseerde met belastingen op de hoeveelheid deuren of ramen die zich in een woning bevonden – de zgn. raambelasting (met toegemetselde ramen als gevolgen vandien). Opvallend is dat deze situaties vooral schering en inslag zijn in gemeentelijke administraties: niet alleen het identiteitsbewijs, maar ook het rijbewijs, de

geboorte- en overlijdensaangiftes, afschriften van diploma's en andere documenten en uittreksels uit het kadaster zijn voorbeelden van plichten die in voorkomend geval steeds een supplementaire vergoeding behoeven. Ook de plicht een pasfoto mee te brengen is een extra last: vier pasfoto's (waarvan men er één gebruikt en de rest in de kast bewaart om ze uiteindelijk nooit meer boven te halen) zijn al snel even duur als de prijs van het identiteitsbewijs op zich! Daarnaast moeten de afmetingen van de foto wettelijk correct zijn, moet de foto duidelijk zijn en recent genomen, ...

Vergeeten we ten slotte niet te vermelden dat elke gemeente zelf de prijs van de kaart mag bepalen. Het gevolg is dat in Vlaanderen een paspoort gemiddeld tien tot vijftien euro kost, maar ook dat in een gemeente als Lommel de pas gratis verdeeld wordt! Het prijsverschil is makkelijk te verklaren: een gemeente kan en mag winst maken dankzij de verkoop van de verplicht aan te kopen identiteitskaart en dit ten koste van de portefeuille van de burger...

Dankzij de groeiende informatisering van onze maatschappij en van de overheid zijn nochtans een ruim aantal alternatieven bedenikbaar die in de eerste plaats goedkoper zijn voor de burger alsook voor de overheid, en die bovendien de rompslomp voor beiden in grote mate zullen verminderen, zonder afbreuk

te doen aan de plicht een identiteitsbewijs te dragen. Digitale foto toestellen worden steeds goedkoper en zijn voor een gemeente slechts een eenmalige kost. Ze nemen amper plaats in op de afdeling burgerlijke stand en met een klein en goedkoop stukje software kan de foto al snel bewerkt worden en in een identiteitskaart worden ingepast. Op die manier gebruikt de afdeling ook steeds de meest recente foto op de kaart. Universiteiten en hogescholen gebruiken al geruime tijd dit aan te moedigen systeem om hun studentenkaarten te ontwikkelen. De burger kan ook zelf zijn foto meebrengen op media zoals geheugenstaafjes, diskettes, CD-ROM, ... Op die manier zal zelfs de (zij het lage) kost voor een foto toestel niet via belastingen op de burger moeten worden verhaald. De overheid moet meegaan met zijn tijd, vooral wanneer zowel burger als overheid er goedkoper, met minder tijdverlies, bureaucratie en rompslomp en met een minieme beperking van de grondwettelijke vrijheden van af komen.

Ruim beschouwend concluderen we uit bovenstaande dat het noodzakelijk blijft om als burger kritisch na te denken over de rol van de overheid en over de vraag hoeveel macht deze overheid moet krijgen om die rol te vervullen. De belgische Grondwet van 1831 geldt vandaag nog steeds, maar de toenmalige idealen en de revolutionaire geest van de wet, zijn in zekere

mate verloren gegaan, soms zelfs verkracht. Steeds opnieuw moeten we een denkoefening durven maken, waarbij we ons afvragen of onze vrijheid als burger, als individu en als Mens voldoende wordt gerespecteerd. Vrijheid is het hoogste goed dat een burger kan bezitten. We mogen dan ook niet aanvaarden dat dit

goed om eender welke reden of op eender welke manier zomaar wordt aan banden gelegd. Het doel van een plicht moet verantwoord kunnen worden en redelijk en evenredig staan tegenover het recht dat erdoor wordt geschonden. Dat een verplichting, nl. het dragen van een paspoort, bovendien

met een supplementaire plicht, nl. vergoeding, wordt belast, is onaanvaardbaar conform de geest van alle Grondrechten die in de westerse wereld werden en worden gewaarborgd. Het wordt dan ook hoog tijd dat onze gemeenteraden zich over deze praktijken bezinnen.

Oud-voorzitter Frank Beckx, penningmeester Charles de Thibault, Caroline Penders, politiek secretaris Brandaan Mombaers

Anti-globalisten en fascisten hand in hand

Nicolas Raemdonck

Toen in 1989 de Berlijnse muur viel en in 1991 de Sovjet-Unie leek het erop dat de wereld de vrijheidsgedachte omarmde. Nooit meer totalitarisme, concentratiekampen, planeconomieën en andere ziekteverschijnselen van een sterk verzwakte en verziekte maatschappij. Tien jaar later, aan het begin van de eenentwintigste eeuw ziet de toekomst er veel minder rooskleurig uit. Overall duiken extremisten, links en rechts, die opkomen tegen de vrijheidsgedachte en haar afdoen als egoïsme of westers-kolonialisme. Hoe is het zo ver kunnen komen in onze maatschappij en waar situeren die extremisten zich in het politieke denken? In dit artikel probeer ik daar kort een antwoord op te geven. Mijn uitgangsbasis is het begrip “vrijheid”. Vele auteurs hebben daar al reeds boeken over vol geschreven en het begrip is vatbaar voor discussie. De vrijheid is verbonden aan het individu. Het individu is vrij om zijn beslissingen te nemen, ongebonden en onafhankelijk. Geen hogere macht verplicht hem tot andere zaken. De burger neemt zijn eigen verantwoordelijkheid op. Baserend op zijn eigen geweten, neemt hij zijn beslissingen. Het is niet de gemeenschap die op de eerste plaats komt maar de mens, als individu. Het individu staat centraal en dan pas de gemeenschap en de maatschappij. Een maatschappij is ook belangrijk maar bestaat wel uit talrijke individuen die vrij moeten zijn.

Dit is een mogelijke invulling van de vrijheidsgedachte die zich politiek vertaalt in de stroming van het liberalisme.

Doch waar situeert dat liberalisme zich nu op het politieke spectrum? En bij die vraag komen de zogezegde politieke wetenschappers op de proppen. Ze delen de politieke ideologieën op in links en rechts. Links wordt veelal door die wetenschappers omlijnd als progressief en rechts als conservatief. Als je als ideologie niet kunt kiezen tussen links en rechts dan beslist het stel politieke wetenschappers dat je dan aanmoddert in het centrum. De ideologie is verworden tot een tweegeslacht, een beetje van alles. Het liberalisme zal door de politieke wetenschappers herleidt worden tot tweegeslacht, met andere worden veroordeeld tot een positie in het vage centrum. Dit is natuurlijk een gesimplificeerde versie. Er worden ook onderscheiden gemaakt op het gebied van economie en ethiek. Snel ben je verworden tot economisch links en ethisch rechts enzovoort. Dit artikel gaat er niet dieper op in omdat die theorie van links en rechts totaal nutteloos en uit de lucht gegrepen is.

Het werkelijk onderscheid op politiek gebied is een veel wezenlijker, namelijk aan de ene kant het liberalisme en aan de andere kant het totalitarisme. Dit laatste

begrip legt de nadruk op de gemeenschap, de volledigheid, het volk, de natie. Op de eerste plaats komt dus hier de totaliteit en niet het individu. Er is meestal zelfs geen sprake van het individu, of het begrip wordt handig misbruikt door bijvoorbeeld de anti-globalisten om het totalitarisme af te dekken. Het individu wordt niet meer gerespecteerd want alles moet nu in het belang van de gemeenschap, van de volledigheid. En om dat te bereiken zijn opofferingen toegelaten. Bijkomend is het ook mogelijk dat je uit de gemeenschap valt. Dan is die persoon niets meer dan een outcast. Onbestaande voor de maatschappij. Deze theorie is contradictoer op het vlak van leiderschap. De gemeenschap moet beslissen maar het is moeilijk om die als één stem te laten doen spreken. Al snel komen er mensen op de voorgrond die beweren dat ze weten wat goed is voor de gemeenschap. Zij zullen de beslissingen nemen. Het volk hoeft niet mee te stemmen. Als een individu klaagt daarover wordt hij genegeerd en in het slechtste geval uitgeschakeld. In het totalitarisme weet dat individu niet wat goed voor hem is. Dat weet slechts de leiding, die één geworden is met de volledigheid. Deze politieke ideologie heeft alom in de wereld geleid en leidt nu nog altijd tot oorlog, genocide en politieke eliminaties.

En deze theorie omvat zowel het zogezegde rechts-extremisten als het

links-extremisme. Beiden stromingen vertonen sterke verwantschappen met elkaar. In principe zijn ze juist hetzelfde, wat zeer goed is aangetoond in het boek 'The Road to Serfdom' van F.A. Hayek. Het begrip totalitarisme is niet altijd zo gespleten geweest. Het is pas de laatste eeuw dat dit het geval is. Dit geeft de aanleiding om de confrontatie tussen totalitarisme en liberalisme op een historische vlak te schetsen.

In de twintigste eeuw vinden we het totalitarisme voor het eerst in zijn twee gedaante terug in de eerste helft. Toen was er de strijd tussen het fascisme en het communisme. In 1945 heeft het fascisme de bijl er moeten bij neer leggen, door de gezamenlijke strijd van communisten en het in de ruime zin Westen. Het tijdelijke verlies van het fascisme als heersende totalitaire stroming betekent niet dat het communisme niet totalitair was. De tweede wereldoorlog was in zekere mate een strijd tussen twee totalitaire regimes. Een mooi voorbeeld, naast de USRR en haar wanpraktijken, dat het communisme totalitair is, is de Spaanse burgeroorlog. Het is een prelude van de tweede wereldoorlog. Doch in tegenstelling tot de tweede wereldoorlog wonnen de Fascisten, hier onder Franco, de strijd. Dit was vooral te danken aan de communisten zelf. Ze hadden in die tijd de zeer kwalijke gewoonte om tijdens de oorlog tegen het fascisme ondertussen alle andere ideologieën ook uit te schakelen. Zo werden

liberalen, gematigde socialisten of trotskisten geëlimineerd. Door deze interne strijd verloor het front tegen het fascisme veel van haar kracht. Toch toont het zeer goed aan hoe totalitair het communisme was. Andere ideologieën waren niet gewenst want ze vielen niet binnen de totaliteit van het communistische denken, van de communistische maatschappij en moesten verdwijnen.

Voor de twintigste eeuw was er nog geen tweedeling tussen communisme en fascisme maar heerste het totalitaire denken al. Het had zijn wortelen in het oude Griekenland. Zeer vroeg is in het Westers denken, met name in Griekenland de vrijheidsgedachte tot stand gekomen. De beste verwoording ervan vindt men in Socrates, die tot één van de eerste liberalen kan gerekend worden. Hij legde de nadruk op het individu. Het liep allemaal mis, zoals Popper in zijn filosofie schetst, met Plato. Plato was wel de leerling van Socrates maar verstond zijn leermeester toch niet al te goed. In plaats van het individu de belangrijkste plaats te geven en democratie te laten floreren, vond Plato dat de waarheid en rechtvaardigheid in hogere ordes lagen die door de meeste mensen niet bereikbaar waren. Slechts een selecte groep mensen kon die hogere werelden bereiken, met name de filosofen. Hierdoor kwam de weg vrij te liggen voor despotisme en willekeur want in werkelijkheid is er geen

hogere orde waardoor eigenlijk de filosofen zelf bepalen wat goed en kwaad is. Het communisme en het fascisme volgen de zelfde logica.

Er is dan in het Westerse denken tot de twintigste eeuw een lijn te trekken van totalitair denken. Van Plato, via Thomas van Aquino tot aan Hegel ziet men denkers die het totalitair denken. Ze zien alles in volledigheden, in absolute normen en negeren het alledaagse, de individuele mens die genegeerd wordt. In de Middeleeuwen en de tijd daarna werd dit totalitaire denken politiek vertegenwoordigt door de absolute vorst en de almacht van de kerk. Alleen zij hadden toegang tot de hogere orde en niemand anders. Het individu was van geen tel. Hij moest zijn mond houden en de leider volgen die wist wat goed was voor de maatschappij.

Naast deze lijn van totalitair denken zien we ook een tweede lijn van filosofie doorheen de tijd. De meer liberale lijn die af en toe onderdrukt werd maar soms top de voorgrond trad. Denk maar aan de Magna Carta van 1214, de Engelse democratie, de Amerikaanse onafhankelijkheidsoorlog (no taxation without representation) of de Franse Revolutie. Op filosofisch vlak kan men refereren naar Locke, Rousseau, Bastiat, De Toqueville, John Stuart Mill en nog velen anderen die niet altijd gehoor kregen in hun tijd. Zelfs Marx speelt warempel hierin een rol. Zijn verdienste is dat hij samen met Freud en Nietzsche koos voor de werkelijke wereld en niet voor een imaginaire

wereld. De grootste vergissing van Marx was wel dat hij het totalitair denken uit de imaginaire wereld haalde en plaatste in de echte wereld. In zijn theorie was er geen plaats voor de democratie of het individu.

En dus kwam men uit in de twintigste eeuw. In 1945 verloor het Fascisme de strijd tegen het Communisme en werd een deel van Europa ondergedompeld in een Communistische nachtmerrie die duurde tot 1991. Toen delfde het Communisme tijdelijk het onderspit. In het andere deel van Europa ging de strijd door, met name in het Westen. Daar staat het Liberalisme tegen over een gematigd communisme, het socialisme genaamd en hier en daar wat conservatieven. Als er nooit een liberale stroming was geweest in West-Europa dan was het dezelfde kant uitgegaan als Oost-Europa. (één voordeel: zaten we nu wel met een liberale economie, weliswaar uiteindelijk na jarenlange onderdrukking)

Doch iedereen dacht dat in 1945 de fascistten voor eeuwig het onderspit gedolven hadden. Tot de grootste verrassing van velen duiken de laatste tien jaar in Europa overal in Europa nieuwe extreemrechtse partijen op, de één met meer succes dan de ander. Deze partijen zijn een bedreiging voor de vrijheid. Ze staan voor de creatie van één volk en al de rest moet uitgeschakeld worden. Sociale uitsluiting is het gevolg. Bij

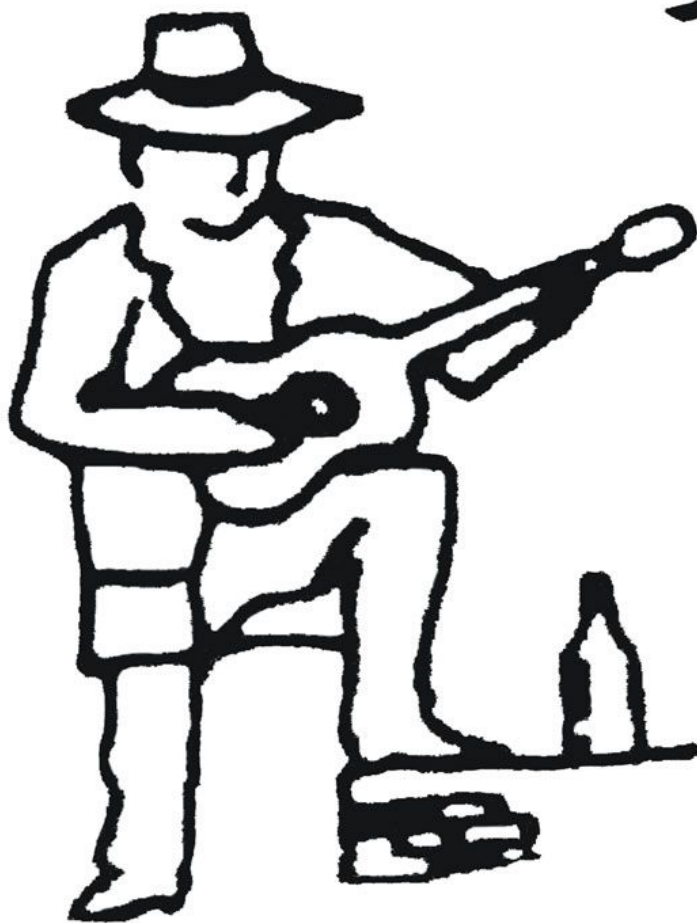
het liberalisme is dat niet het geval omdat iedere mens als individu in zijn waardigheid genomen wordt. Hoe extreemrechts bestreden moeten worden is een andere zaak maar zeker niet op de wijze dat door het gematigd socialisme wordt gevoerd. In de Islamitische landen is het fundamentalisme een kopie van het fascisme.

Doch niet allen het fascisme herleeft in deze bange tijden. Francis Fukuyama had in zijn boek 'The end of History' ongelijk. De strijd van de liberale democratie tegen het Communistische denken is nog lang niet over. Integendeel, zoals Churchill schreef, de geschiedenis stottert. Alles komt terug en zo ook het communisme maar onder een andere naam en daardoor des te gevaarlijk. Hun metamorfose vindt plaats op wereldwijd niveau en ze zetten zich af tegen de vrije, in se faire markt. Hun naam: de anti-globalisten. Zijn dat stelletje ongeregeld niet de reïncarnatie van de communisten. Ze hebben wel mooie nieuwe woorden zoals 'Empire' of ander quatsch maar in wezen stellen ze weer het totalitarisme voor. Denk maar aan hun houding tegen over de vrije markt of de vraag om van goed willende politici om een dialoog aan te gaan. Deze vraag wordt permanent afgewezen. Ze wentelen zich zelf liever in hun eigen grote gelijk en wie niet hun ideologie volgt dwaalt. En iemand die dwaalt

die moet je niet aan het woord laten maar negeren of indoctrineren. Het individu wordt impliciet afgewezen en ondergeschikt gemaakt aan het totale. Hun economische visie behelst dan ook weer de terugkeer naar de controle. Om zagezegd fair te zijn moet men de economie controleren en versmachten, zodat er meer armoede komt en zodat er weer een voedingsbodem is voor anti-globalisten. Een vicieuze cirkel. De anti-globalisten zijn juist de oorzaak dat in sommige gevallen de wereldwijde economie niet werkt, en niet de vrije markt.

Gelukkig zijn er in het Westen dankzij de democratie voldoende middelen ter beschikking om er voor te zorgen dat de anti-globalisten nooit de absolute macht grijpen. Maar in vele ontwikkelingslanden met zwakke instituties is dit niet het geval. Het zal niet lang duren vooraleer de anti-globalisten daar de macht grijpen in één of ander gedaante met nefaste gevolgen. Daarom roep ik op aan de mensen om dit in te zien en te beseffen dat een heleboel ngo's eigenlijk verdoken communisten zijn die voorbestemd zijn om de wereld te verknoeien. Denk na mensen, en probeer door eigen initiatief dit te verhelpen, vooraleer het te laat is. Geef het liberalisme een kans, laat iedere mens zijn eigen weg gaan...

De Vagant

Café De Vagant, Vismarkt 7, 3000 Leuven
Tel: 0497 837495

Bevrijd het verkeersveiligheidsdebat van de ayatollahs
Of hoe brokkenpiloot Renaat Landuyt het verkeersbeleid total loss rijdt...
Kristof Willekens

Het politiek correcte denken lijkt wel als onkruid, het vergaat niet. Nadat de linkerzijde eerst gedurende 20 jaar het integratiedebat – én dus de integratie zelf – lamlegde met haar dogma van de feilloze multiculturele samenleving, heeft ze nu een ander belangrijk aspect van onze hedendaagse maatschappij gemonopoliseerd: mobiliteit. En wederom leidt dat ertoe dat de samenleving wordt opgedeeld in twee lijnrecht tegenover elkaar geplaatste groepen: zij die voor zijn, en zij die tegen zijn.

Maar voor of tegen wat? Wat is échte verkeersveiligheid? Dat is helaas niet al te duidelijk. En die onduidelijkheid, zo durven wij onomwonden te stellen, kost mensenlevens. En wel omdat het huidige verkeersbeleid door te veel te focussen op snelheid als enige oorzaak van zware ongevallen, tot gevolg heeft dat andere, zeer kwalijke én levensgevaarlijke gewoontes niet afgeleerd worden. Tijd dus voor een minder fundamentalistisch, meer beredeneerd en dus efficiënter verkeersbeleid...

Een eerste onvolkomenheid in het huidige verkeersveiligheidsdebat – voor zover daar al sprake van is – is dat er te pas en te onpas gebruik wordt gemaakt van de term overdreven snelheid. En dit terwijl we nog nooit, na een diepgaande en brede

maatschappelijke discussie, hebben bepaald wat de algemeen aanvaarde snelheid dan wel is. Op dit moment wordt overdreven snelheid meestal gezien als de snelheid die hoger ligt dan de op een gegeven (autosnel)weg toegelaten snelheid. Overdreven snelheid als objectief gegeven dus. En dat is al een eerste fout. Om te bepalen of een bepaalde snelheid op een bepaalde weg te hoog is, moet men uitgaan van het tijdstip, de weersomstandigheden, de infrastructuur enzovoort... we moeten terug naar een verkeersbeleid waarin overdreven snelheid als iets subjectiefs wordt gezien.

En dit om twee redenen. Ten eerste omdat het gewoonweg onmogelijk is om door middel van regels vast te leggen welke snelheid voor een bepaald soort weg de maximumsnelheid is. Omdat de ideale snelheid dus steeds het resultaat is van een combinatie van verschillende factoren. Bij slecht weer bijvoorbeeld zijn de in ons land geldende maximumsnelheden doorgaans te hoog. Terwijl ze in ideale omstandigheden eerder te laag zullen zijn.

Uit deze vaststelling volgt de tweede reden waarom de methode van de wettelijk vastgelegde snelheden onbruikbaar, en zelfs ronduit gevaarlijk is. Ze geeft de bestuurder die deze snelheden respecteert immers een vals gevoel van veiligheid en

immunititeit. Een vals gevoel van veiligheid omdat wie de maximumsnelheid respecteert in bepaalde omstandigheden dus toch nog te snel rijdt. Niet te snel volgens de wet als onderdeel van het positieve recht, maar wel volgens de natuurwetten of rekening houdend met de omstandigheden. En een vals gevoel van immunititeit omdat ze bij wie de snelheidsbeperking in acht neemt de indruk wekt dat hij wanneer er een ongeval gebeurt niet als aansprakelijk kan worden beschouwd, omdat hij zogenaamd alle verkeersregels naleefde.

Een goede bestuurder is dus die bestuurder die voortdurend zijn snelheid beoordeelt in functie van de omstandigheden en waar nodig zijn snelheid aanpast. Die dus bijvoorbeeld 's nachts op de autosnelweg inderdaad 160 kilometer per uur zal rijden, zonder daarom een misdadiger te zijn, maar die soms ook trager zal rijden dan de wet toelaat, bijvoorbeeld stapvoets bij het voorbijsteken van een schoolbus, omdat de omstandigheden hem daartoe dwingen.

Een slechte bestuurder is die bestuurder die niet beseft dat je je snelheid moet bepalen naargelang de omstandigheden, en die, omdat dat nu eenmaal is toegelaten, in een bebouwde kom diezelfde schoolbus met een snelheid van 50 kilometer per uur voorbijsteekt en een kind schept dat die bus verliet en net de straat

overstak. Een slechte bestuurder is die bestuurder die bij zware regenval toch 90 of 120 kilometer per uur blijft rijden op de autoweg en de autosnelweg, “omdat dat volgens de wet toch geen overdreven snelheid is”.

Helaas is het volgens onze Minister van Verkeer net omgekeerd, en verdient onze doodrijder een pluim omdat hij toch maar de maximumsnelheid heeft gerespecteerd.

Het is duidelijk: zolang men alle bestuurders niet aanleert dat een veilige snelheid het resultaat is van een complexe beoordeling, zullen er zich drama's blijven voordoen. En zal er onnodig bloed aan de weg blijven kleven.

En tegen die 15 à 20 procent échte cowboys die onze wegen écht onveilig maken, moet inderdaad zeer streng worden opgetreden. Maar laat dit alstublieft gebeuren zonder te vervallen in een heksenjacht, en door gebruik te maken van gezond verstand bij het vastleggen van maximumsnelheden.

Verkeersdeskundigen maken in dit verband gebruik van de zogenaamde V85-regel: de snelheid die door 85 procent van de bestuurders wordt gerespecteerd, is doorgaans de

meest veilige én ook meest efficiënte snelheid wat betreft de doorstroming. Meneer de Minister, laat de rede alstublieft terugkeren. Met uw huidig beleid verdwijnt het draagvlak voor een echt goed verkeersbeleid als sneeuw voor de zon.

Een andere onvolkomenheid is dat men door te veel en dan ook nog verkeerd te focussen op snelheid, geen of te weinig aandacht heeft voor de andere oorzaken van het hoge aantal dodelijke verkeersongevallen in ons land.

Zo staat het vast dat als iedereen altijd de gordel zou dragen, er jaarlijks 200 tot 300 doden minder zouden vallen. Momenteel draagt zowat 66 procent altijd de gordel. Als het absurde van het huidige beleid dus ergens duidelijk wordt, is het wel hier. Het volstaat immers niet om de snelheidsbeperking te respecteren: wie dan alsnog een ongeval krijgt en de gordel niet draagt is vaak een vogel voor de kat. Of nog hallucinanter: naar schatting sterven er in België ieder jaar 50 tot 60 kinderen omdat ze los in de wagen zitten, of bij de voorste passagier op schoot zitten. Ter informatie: een kind van 30 kilo krijgt door de energie die vrijkomt bij een botsing het gewicht van

een kleine olifant. Dodelijk voor het kind en de andere inzittenden.

Ook de rijopleiding kan veel, veel beter. Het is toch onbegrijpelijk dat er tijdens de vorming geen of nauwelijks aandacht besteed wordt aan rijhulpsystemen zoals ABS en ESP. De tijd dat er in Europa nog wagens werden verkocht zonder ABS – een regelrechte schande – is gelukkig voorbij, maar wat dan nog als de doorsnee automobilist zich er niet van kan bedienen. Idem voor ESP.

Tenslotte is er de in veel gevallen schabouwelijke infrastructuur. Maar het is natuurlijk veel makkelijker om op een weg de snelheid onnodig te beperken dan om de noodzakelijke onderhouds- of aanpassingswerken uit te voeren.

Voor ons is het duidelijk: met een écht en beredeneerd verkeersveiligheidsbeleid zou men niet tot 2010 moeten wachten voor een daling met de helft van het aantal verkeersdoden. De huidige Minister van Verkeer, en met hem de hele club van het politiek correcte verkeersdenken, verdient zelf een rijverbod.

Overheidsinterventie brengt de gezondheid ernstige schade toe
Een kritische reflectie op het anti-rokersbeleid van onze overheid
Evert Gruyaert

“Paars-groen” zorgde ervoor dat de formule 1 race in Franchorchamps enkele jaren geschript werd van de competitiekalender. Reden was de wet op het verbod van reclame voor tabaksproducten van 10 december 1997. Ondertussen zijn we enkele jaren verder en blijkt deze overheidsinterventie een zoveelste blunder van formaat te zijn geweest. Enige economische rationaliteit voor ogen en een nazicht van Amerikaanse studies had de autosportliefhebber jaarlijkse uitstap naar Franchorchamps moeten kosten.

Het is voornamelijk een gevecht tussen de tabaksfabrikanten om de reeds bestaande consumenten naar hun merk te lokken ipv nieuwe consumenten aan te trekken. Om voorbeelden aan te halen: in 1950 waren er 3 leiders op de Amerikaanse markt van tabakswaren, nl. Camel (27,2% marktaandeel), Lucky Strike (22,7%) en Chesterfield (17,9%). In 1995 lagen de kaarten anders met een marktaandeel van 30,2% voor Marlboro, gevolgd door Newport, Winston en Doral die elk 5,7% van de markt voor hun rekening namen. Dit is te wijten aan de geslaagde marketing van enkele fabrikanten.

Bij overheidsregulering stellen we spontaan enkele vragen. Is dit nodig? Is het de rol van de overheid om te interveniëren in het marktgebeuren? Wat zijn de beoogde doelstellingen? Hoe wenst men deze te bereiken? In de context van de tabakswetgeving vertalen deze vragen zich naar: is het de rol van de overheid om de burger te behoeden voor tabakswaren? Doe je dit als overheid door reclame aan banden te leggen? Gaat dit het tabaksverbruik verminderen? Gaat dit de macht van de tabaksindustrie doen verzwakken? Een kritische analyse is hier zeker op zijn plaats.

Een tweede invalshoek krijgen we vanuit het oogpunt van de volksgezondheid. Deze stellen dat reclame wel degelijk een rechtstreeks en onrechtstreeks effect heeft op het rookgedrag. Zij denken hier aan het aanzetten tot roken bij kinderen en adolescenten, het aanmoedigen om meer te roken bij existentiële rokers en het ondermijnen om te stoppen met roken bij huidige gebruikers. De overheid denkt dit aan banden te kunnen leggen door een anti-tabakswet uit te vaardigen.

Studies wijzen uit dat vooral de eerste invalshoek het bij het rechte eind heeft. Tabaksreclame is vooral een middel om bestaande rokers van merk te doen veranderen in plaats van individuen te weerhouden van het roken. In 1970 werd er in de VS een eerste anti-tabaksreclame wet bekrachtigd. Wat stelden men vast? Dat het verbruik in de daaropvolgende jaren met maar liefst 11% gestegen was. Meer zelfs, de winst van de tabaksindustrie steeg met 91 miljoen dollar. Dit werd mede veroorzaakt door het wegvallen van hun grootste kostenpost...juist, reclame! Die uitgavepost daalde met 63 miljoen dollar. Door het opleggen van een verbodsbepaling op tabaksreclame brengt de overheid de tabaksindustrie dichter bij het coöperatief evenwicht en maak je die industrie enkel maar rijker. Meer geld betekent meer macht, waar we verder in deze tekst nog op terugkomen. Een bijkomend punt is dat de overheid door deze ingrepen er voor zorgt dat de tabaksindustrie gemonopoliseerd wordt. Dit komt door het instellen van een toetredingsbelemmering voor nieuwe concurrenten. Hoe kan een nieuwe tabaksproducent aan klanten geraken zonder publiciteit te mogen maken voor zijn merk? Het hoeft geen verder betoog dat dit absoluut niet past binnen onze liberale filosofie. In conclusie kunnen we stellen dat de overheid door een verbod op tabaksreclame bestaande tabaksfabrikanten beschermt in plaats van pijn doet.

Er zijn twee verschillende invalshoeken in het debat van tabaksreclame. De eerste noemen we de “industriële invalshoek”. Daarin bedoelen we de mogelijkheid om via reclame de tabaksconsumenten te laten veranderen van merk.

Wil dit nu zeggen dat je de tabaksindustrie geen klappen kan toedelen? Helemaal niet. Studies wezen uit dat confronterende reclame wel helpt. De opschriften op tabaksverpakkingen en

de negatieve reclame van de overheid ten aanzien van rokers blijkt wel te werken. Ook het verbod om in bepaalde ruimtes niet te mogen roken (denk aan openbare gebouwen, vliegtuigen, ...) zorgt voor een sensibilisering van de roker. Uiteindelijk beginnen ook de prijsstijgingen hun vruchten, zij het minimaal, af te werpen.

Recentelijk heeft de regering via PS'er Rudy Demotte de tabakswet weer onderhanden genomen. De man heeft voornamelijk uit eigen frustraties na het overlijden van een kettingrokend familielid in zijn collectivistische visie besloten de regels nog scherper te stellen. Tegenwoordig is het zo dat een jongere van -16 jaar geen tabakswaaren meer mag aankopen. Winkelaars kunnen gerechtelijke sancties oplopen indien ze zich niet houden aan het verkoopverbod. Ook werden de prijzen van sigaretten opnieuw verhoogd. Maar hier komen we weer tot de essentie van het verhaal dat we zonet uiteen gezet hebben: geld maakt macht. De tabaksindustrie heeft de accijnsstijging gecounterd met een verlaging van hun eigen prijzen zodat de consument niets gevoeld heeft. Dat dit kwaad bloed zette bij dhr. Demotte is niet verwonderlijk, al zal hij in zijn demoniseringsproces van de tabaksgebruiker nog vaak tegen Goliath stoten.

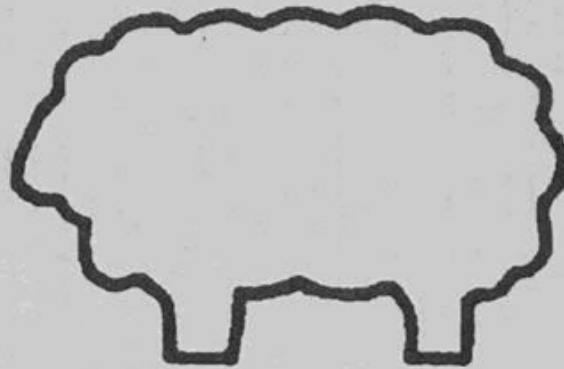
Nu we dit allemaal weten dringt de vraag zich op of het de taak van de overheid wel is om de burgers te beschermen tegen roken. Vanuit onze liberale ideologie is het niet verwonderlijk om hierop een krachtige "neen" te formuleren.

Elk individu heeft het recht om zelf te bepalen wat goed of slecht voor hem is. Dat roken de gezondheid schaadt staat buiten kijf, maar dit impliceert niet dat de individuele gebruiker plots geen recht meer heeft om zichzelf te schaden. Een vaak gehoorde repliek is dat een roker zijn medeburgers laat meerroken, de zogenaamde passieve rokers. Hiervoor val ik terug op het basisprincipe van het liberalisme dat stelt dat mijn vrijheid stopt waar die van u begint. Hierop bouwend moet elke liberaal een verantwoordelijkheidszin hebben om de andere individuen niet te schaden. Een liberale roker, is een hoffelijke roker! Uiteindelijk mag de minale overlast die individuen aan elkaar in de praktijk berokkenen nooit een argument zijn pro-staatsinterferentie. Een andere repliek is dat de roker de sociale zekerheid in het gedrang brengt door zijn ongezonde levensstijl. Laat dit dan één van de beste argumenten zijn om over te schakelen naar een geprivatiseerd systeem, maar dat debat zou ons te ver doen afwijken van het opzet van deze tekst. Uiteindelijk mag niet vergeten worden dat door de enorme taksen op tabakswaaren de roker heel wat extra indirecte belastingen betaald. Deze extra inkomsten voor de overheid compenseren de grotere medische uitgaven.

Een ander voorstel dat al lang in de politieke wandelgangen circuleert is om een algemeen rookverbod uit te vaardigen in horeca aangelegenheden. In Amerika is dit op veel plaatsen al het geval. Ook dit voorstel

moeten we echter resoluut van tafel gooien. De markt heeft namelijk altijd gelijk! Laat me iets specifieker zijn. Op dit moment hebben horeca uitbaters zelf de keuze om een al dan niet volledig rookverbod in hun zaak te voorzien. Als een ondernemingsgezinde horeca uitbater opmerkt dat hij een rookvrij café rendabel kan laten draaien, zal die dat meteen doen. Wat stellen we vast? Dat zo goed als niemand dit doet. Waarom niet? Omdat de klant, de consument dit simpelweg niet vraagt op dit moment. Het klopt dus niet dat er mensen wegblijven uit horeca zaken omdat men er rookt. De markt bewijst dit.

Het is helemaal niet mijn bedoeling om rokers vrij te pleiten. Ik ben overigens zelf geen roker, maar wou met deze uiteenzetting aantonen dat het tabaksdebat in ons land aan het verwateren is en zich enkel focust op een verdere demonisering van de roker. Daar bovenop probeert de overheid zonder rationeel na te denken verschillende verbodsbepalingen op te dringen. Vanuit liberaal oogpunt moeten we bij elke overheidsinterventie ons de hierboven behandelde vragen stellen. Het is duidelijk dat de overheid zich in dit debat voorbij loopt en angstaanjagende ingrepen doet op de individueel vrijheid. Geen enkele liberaal mag dit laten gebeuren, maar mag ook zijn individuele verantwoordelijkheid niet wegcijferen. Als elke roker een hoffelijke roker zou worden, is er zelfs geen nood aan dit debat.

DE ZWART SCHAAP

Restaurant

Boekhandelstraat, 1 3000 Leuven

Zaal voor banketten tot 45 cts.

Salle pour banquets jusqu'à 45 cts.

*Gesloten op zon-, maandag en feestdagen
behalve voor feesten*

*Fermé le dimanche, lundi et jours fériés
sauf pour banquets*

(016) 23 24 16

Een betere overheid door geen overheid
De public choice theorie of het werk van Buchanan
Nicolas Raemdonck

Naar aanleiding van de Blauwe Maandag met Martin De Vlieghere, bestuurslid van Nova Civitas Gent, die een boeiende uiteenzetting gegeven heeft over belangrijke liberale filosofen zoals Friedman, Hayek en von Mises, neemt LSVV Leuven het initiatief om kort enkele liberale filosofen en economen kort toe te lichten.

De eerste in de rij: James M. Buchanan.

James M. Buchanan werd geboren in het onooglijke plaatsje Murfreesboro in Tennessee op 3 oktober 1919. Hij studeerde economie en werd na het behalen van zijn doctoraat professor aan de George Mason University te Virginia. In zijn gezegende carrière heeft hij tientallen boeken en artikelen geschreven, waar onder meer *The Calculus of Consent: Logical Foundations of Constitutional Democracy* (1962) met Gordon Tullock, *Cost and Choice* (1969), and *Liberty, Market, and State* (1985). Zijn theorieën hebben zelfs weergang gevonden in het land der Belgen want een zekere Guy Verhofstadt heeft zich in zijn jonge jaren ook mee bezig gehouden.

Zijn carrière werd bekroont met een Nobelprijs in 1986 voor zijn werk in *The Calculus of Consent*. In dit boek is er voor eerst sprake van de theorie van “public choice” in de economie

en politieke wetenschappen. Zoals veel liberale economen die hem voorafgingen, o.a. Hayek, wordt bij de beoefening van bestudering van de economie zijn aandacht gewekt voor de filosofie en de politieke wetenschappen. Op dit laatste terrein zal Buchanan de economische analyse toepassen. Voor deze studie heeft Buchanan de Nobelprijs gewonnen.

Voor Buchanan werd door heel wat (niet-liberale) economen de overheid beschreven als een onfeilbare controleur die over alle beschikbare informatie beschikt en ongelimiteerde kracht heeft. Gelukkigerwijze werd deze zienswijze in de praktijk beperkt door democratische instellingen, maar op theoretisch, economisch vlak bleef dit beeld gelden. Denk maar bijvoorbeeld aan Keynes die de nadruk legt op de almachtige overheid die overal in het economisch proces ingrijpt.

De liberale econoom David Friedman heeft spottend deze zienswijze omschrijven als het geloof in een “bureaucratische god”.

Doch stelt Buchanan, zoals Adam Smith, mensen worden in hun gedrag gedreven door eigen belang op economisch

vlak. Waarom zou dit dan ook niet het geval zijn voor politici en ambtenaren. Eigen belang heerst toch ook in de politiek! Omdat politici en ambtenaren ook maar gewone mensen zijn, betekent dit dat de overheid niet onfeilbaar is maar inefficiënt maatregelen kan treffen. De politiek is dan ook onvermijdelijk een markt. Politici bieden zich aan en de kiezers wegen hun keuzes af en maken dan een keuze. In principe zullen politieke partijen waar naar geen vraag is, aan geen geld raken en zo niet in het parlement raken.

De publieke keuze-theorie richt zich niet op de vraag welke beleidsmaatregel een wenselijk effect heeft als hij uitgevoerd wordt maar op de vraag welke beleidsmaatregel zal worden uitgevoerd in een gegeven politieke context.

Buchanan stelt dat de overheidspolitiek in een democratie deel uitmaken van de publieke goederen. Dit is te danken aan de rationele onverschilligheid van de burger. Elke kiezer weet dat de kans quasi miniem is zijn stem het resultaat van de verkiezingen zal veranderen. Voor het verzamelen van relevante noodzakelijke informatie om een degelijk ingelichte stem uit te brengen heeft de kiezer geen tijd of zin. Daardoor is de

enigste rationele beslissing van de kiezer om zich niet bezig te houden met de politiek en misschien zelf niet te gaan stemmen. Hij heeft wel betere dingen te doen. Dit wordt aangetoond heden ten dage in de lage opkomst bij verkiezingen in democratieën met stemrecht.

Dit is geen pleidooi om de overheid zijn gang te laten gaan. Integendeel, zoals reeds gesteld is de overheid niet te betrouwen want ze kan inefficiënt te werk gaan.

Voor Buchanan is een ideale overheid een overheid die een puur publiek goed is voor alle burgers. Problemen duiken op wanneer het wirwar van de belangengroepen opduiken. Deze beginnen allemaal hun eisen op te dringen aan de overheid, die economisch inefficiënt zijn en de burgers schaden. Bijvoorbeeld bepaalde lobbygroepen dringen aan om protectionistische maatregelen te nemen. Voor de economie is dit ronduit slecht waardoor de bevolking hier onder zal lijden. De kosten om deze eis te verwezenlijken worden verspreid over de bevolking. Hierdoor merkt de burger deze kost niet op. De lobbygroepen daarentegen zijn tevreden en krijgen incentieven om nog verder te lobbyen.

Het grootste deel van de bevolking interesseert zich toch niet in de politiek en merkt niets op van deze lobbygroepen waardoor de lobbygroepen verder hun gang kunnen gaan en schade toebrengen aan de burgers. De overheidsmaatregelen zijn inefficiënt en dienen slechts

een klein deel van de bevolking zoals staalarbeiders, suikerfabrikanten enzovoort.

Deze situatie wordt door de 'public choice' theorie omschreven als 'het falen van de overheid'. (een term waarmee men de vraag-economen op stang jaagt want die zitten altijd bezig met hun zogezegde 'markt-falen') De politieke markt mondt dus meestal niet uit op resultaten waarvan iedereen beter wordt, doch slechts een klein groepje. De overheid dient dus niet het algemeen belang maar is gebonden met handen en voeten.

De massa van de burgers staat machteloos hiertegen. Bijvoorbeeld vereist het niet veel kosten om een belangengroepering op te richten die pleit voor de verhoging van staatsuitgaven, maar alle belastingbetalers verenigen in een belangenorganisatie om te pleiten voor belastingverlaging kost veel meer. De reden hiervoor is weer dat de massa moeilijker te organiseren valt omdat de kosten van de belastingverhoging over hen gespreid is en meestal niet opgemerkt wordt. Onvermijdelijk beslissen de belangengroeperingen om te pleiten voor lastenverhoging omdat gemakkelijker realiseerbaar is.

De oplossing voor deze vaststelling (die ook wel vatbaar is voor kritiek) was dus een overheid die publieke maatregelen neemt die goed zijn voor het publieke belang,

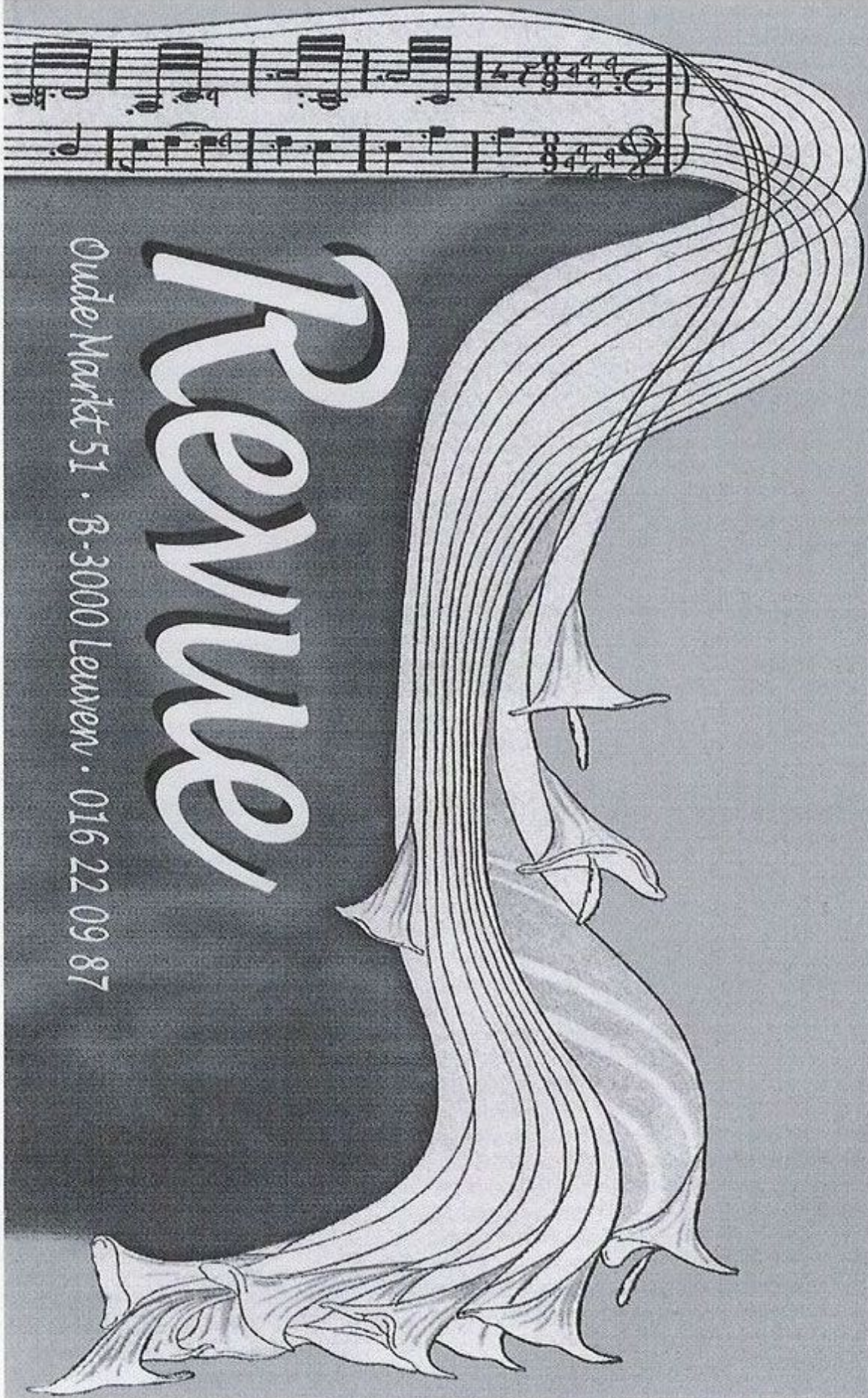
die deel uitmaken van de publieke goederen van de massa van burgers (die wel bestaan uit individuele burgers). Doch hoe zorg je daar nu in hemelsnaam voor. Buchanan kiest eigenlijk voor het tegenovergestelde: better politics by less politics.

De bevoegdheid van de overheid over verschillende gebieden van de menselijke activiteit leidt dus niet tot efficiënte maatregelen, ongeacht of er de democratische controle is die uitgeoefend wordt door de burgers.

Het gevolg is hiervan dat de overheid op allerlei vlakke moet worden ingeperkt: dus zoveel mogelijk staatsinmenging inperken en de economie overlaten aan de vrije markt. Hierbij speelt de grondwet een zeer belangrijke rol. Grondwettelijke barrières op de belastingdruk en staatsbemoeienis moeten worden ingevoerd. Aandringen op een wijzigingen van de grondwet door de lobbygroepen is immers moeilijker en duurder dan aandringen op een wetswijziging. Meer politici zullen moeten "overtuigd" worden. De belangrijkste boodschap die we uit het werk van Buchanan onthouden is dat de beste vorm van overheid, geen overheid is.

Bron: Boudewijn Bouckaert, 'Politici zijn ook maar mensen', <http://www.libertarian.nl/vrijbrief/archives/001733.php>.

<http://www.gmu.edu/jbc/> de site van The James M. Buchanan Center.

Review

Oude Markt 51 · B-3000 Leuven · 016 22 09 87

Boekbespreking
COWBOY CAPITALISM - EUROPEAN MYTHS, AMERICAN REALITY
Brandaan Mombaers

Vertaling uit het Duits

Olaf Gersemann

Cato Institute, Washington D.C. 2004, 250 p.

Verwijt nummer één aan het adres van een militante liberaal: het falen van zijn ideologie in de Verenigde Staten. De V.S., een land vol bedelaars, McJobs, kreupelen, zieken en gehandicapten zonder ziekteverzekering. Vaak komt de arme liberaal in zijn repliek niet verder dan een “jamaar, dat is niet het liberalisme, dat is het kapitalisme...” Dat de situatie in de VS bijlange niet zo erg is als velen, niet in het minst de pers, het voorstellen komt niet bij hem op. Laat staan dat hij dit doembeeld met - betrouwbare - statistieken zou kunnen weerleggen.

“AMERIKAANSE
TOESTANDEN”

In die situatie is dit boek een geweldige inspiratiebron. Olaf Gersemann, een Duitse economisch journalist, toont aan dat de mythes die in Europa leven over de Amerikaanse economie meestal totaal geen grond raken. Hij doet dit met (zeer recente) statistieken van de OESO, de Wereldbank, en de statistische bureaus van de landen die hij vergelijkt, meestal de grote Europese landen Frankrijk, Duitsland en Italië en uiteraard de VS. Enkele voorbeeldjes...

Dat het economisch gesproken beter gaat in de VS dan bij ons is algemeen geweten, maar de cijfers zijn minstens opmerkelijk te noemen. Zo

leren we bijvoorbeeld dat het verschil in BBP per capita, rekeninghoudend met het verschil in koopkracht, tussen de VS en Frankrijk sinds 1970 nog nooit zo groot is geweest. Om een even grote kloof tussen de VS en Duitsland te vinden moet men nog eens 10 jaar terug in de tijd. Tot 15 jaar na de oorlog, in 1960... (p. 13) En de kloof tussen Europa en de VS blijft groeien...

Maar gaan deze economische prestaties in de VS gepaard met sociale wantoestanden? Zo zou de Amerikaanse economie gevoed worden door consumenten op krediet, een praktijk waarvan de armen de grootste slachtoffers zouden zijn. Buiten het intellectueel natuurlijk luie argument van de inherente inconsistentie in die stelling - een kredietinstelling leent in regel enkel geld uit aan mensen die het kunnen terugbetalen - stellen we ook vast dat de netto waarde van zelfs de armste 20% families in 2001 ongeveer 155% van de netto waarde van diezelfde families in 1989 uitmaakt, een hogere toename dan het gemiddelde! Arme gezinnen worden steeds rijker.

Armoede blijft dalen, en is in tegenstelling tot bij ons, individueel een zéér tijdelijk fenomeen. De helft van de families die twee

opeenvolgende maanden ‘arm’ zijn, raken er de volgende twee maanden weer uit. (p. 103) De werkloosheid in de States bedraagt maar een fractie van het Europese gemiddelde. Ja maar... dat zijn allemaal McJobs, sommige armen moeten zelfs meerdere van die jobs aanvaarden om het hoofd boven water te houden. Niet zo. Uiteraard is ook een McJob een job, en een job is in se reeds verschrikkelijk belangrijk voor het psychologische zelfbeeld. Zelfs dan nog, terwijl het minimumloon in de VS 35% bedraagt van het gemiddelde loon, maken het aantal werknemers die dit loon effectief verdienen slechts 1,8% uit van het totaal. In 1980 was dat nog 8,9%. Ook opmerkelijk is dat in de VS slechts 8,9% van de vrouwen zonder diploma secundair onderwijs (de zwakste groep) werkloos is, tegen 11,5% in Duitsland, 14% in Italië en 14,4% in de socialistische ‘le travail pour tous!’ heilstaat Frankrijk. (p.113) Slechts 5,3% van alle werkende Amerikanen heeft meer dan 1 job, meestal een combinatie een part-time en een full-time job. Nog steeds minder uren dan vele zelfstandigen bij ons, en meestal een vrije en bewuste keuze. Slechts 0,2% combineert twee full-time jobs. (p. 123)

Buiten het pure economische hoor je maar al te vaak dat er zo’n slechte

gezondheidszorg is in de VS. Het systeem in de VS kost relatief gesproken meer dan het Duitse (13,9 % BBP tegen 10,8%), wat reeds doet vermoeden dat de wantoestanden, die er wel degelijk zijn, niet hun oorsprong vinden in het ongebreidelde kapitalisme (p. 133). Als redenen voor de relatieve duurte van het Amerikaanse systeem haalt Gersemann bijvoorbeeld aan dat Amerikanen onze wetmatig goedkoop gehouden medicijnen meebetalen en dat hun op sommige vlakken losgeslagen legal system met enorme schadeclaims en dure polissen zeer zwaar weegt op de gezondheidszorg. Door dit laatste probleem op te lossen zouden ook de zeer weinigen die niet door de staat gedekt worden kunnen opgevangen worden, want vele werklozen (alleenstaande moeders met hun kinderen etc...) vallen reeds onder de publieke verzekering. De Europese socialisten mogen hopen dat de VS echter geen prijscontrole invoeren op hun medicijnen, want daar zouden wij Europese free-riders maar al te goed de gevolgen van voelen in de vorm van verminderde research &

development en alsnog duurere medicijnen...

Een ander symbooldossier dat ons studenten zeer na aan het hart ligt, is het private karakter van het Amerikaanse onderwijs. Het gevolg van dit systeem is echter niet dat armen en minderheden minder goed vertegenwoordigd zijn, in tegendeel. Van de jongeren uit de 20% armste families gaat er 43,8% op college. Dat is een betere score dan voor de gemiddelde jongere uit Duitsland (p. 185). Bovendien is ons Europees systeem bijlange niet zo ethisch verantwoord als we wel willen denken. Zo dragen Duitse families met kinderen aan de unief slechts 4% van de kosten bij. Met andere woorden, de armere en middenklasse draagt het overgrote deel van de kostprijs om de - demagogisch uitgedrukt - advocaten en dokters van morgen op te leiden.

Dit en nog veel meer dus in dit handige boekje. Olaf Gersemann slaagt erin om steeds zeer betrouwbaar en objectief te blijven en ontkent

uiteeraard niet dat er problemen zijn in Amerika. Maar, zoals zo vaak zijn die problemen meestal een gevolg van een gebrek aan liberalisme/kapitalisme. Spijtig is wel dat het vergelijkend kader niet de VS vs. de EU in het algemeen is, praktische moeilijkheden staan dit waarschijnlijk in de weg. Bepaalde statistieken bestaan niet voor alle EU landen en vele statistieken worden, in tegenstelling tot de statistieken van de OESO, niet volgens dezelfde premisses opgetekend. De auteur had natuurlijk wel een geste kunnen doen, en België opnemen in zijn vergelijkingen, maar het valt te vrezen dat dat het beeld van Europa op vele vlakken nog had verslechterd.

Het boek leest ondanks de vele statistieken en grafieken vaak als een thriller. Eentje die slecht dreigt af te lopen. Een aanrader!

\$ 18,87 ofte ong. € 14,50 + € 3,45 verzendkosten op <http://www.amazon.com> wie liever niet zelf met kredietkaart bestelt, mag mij altijd een mailtje sturen, dan bestel ik het wel.

Flitsende absurditeit

Lucas Decuyper

Sinds kort is de pakkans tot grote ergernis van velen alweer verhoogd. Verkeersveilig België wil alle lichte snelheidsovertredingen ook gaan verbaliseren, wat zou leiden tot een tien keer strenger optreden tegen snelheidsovertreders. Het is ondenkbaar in tijden waar mobiliteit en flexibiliteit de grote noemers zijn van de economie dat we zouden terugkeren tot een immobilisatie en een anti-flexibiliteit door het verkeer lam te leggen met overdreven regels. Overvolle wegen, files, zinloos lage maximumsnelheden,... we zijn wat gewend als het op traag (eufemisme) verkeer aankomt. Indien men dan meent nog strenger te moeten zijn op snelheidsovertreders dan behoren begrippen als mobiliteit en flexibiliteit volledig tot het verleden.

De progressieve en weldenkende weggebruiker is niet de enige die zich zorgen maakt, de politie is ook

ongerust, zij het om een andere reden. Onze dienaren van de wet zien op tegen al die extra pv's die ze dankzij die uitsluiting van een tolerantiemarge extra moeten verwerken. De politiebureaus spreken van een verdubbeling tot verdriedubbeling, sommigen spreken zelfs van tien keer meer pv's. Onze beschermheren van de politie vinden dat ze een te grote inspanning moeten leveren om al deze pv's te verwerken – men spreekt van een verviervoudiging van de werklast-, sommigen hebben het werk al moeten reorganiseren. Het spreekt dan ook voor zich dat een dergelijke stijging van het werk dat men steekt in het verwerken van pv's ten koste gaat van andere politietaken.

De nagel aan de doodskist van ons verkeer is tweeledig. Enerzijds zal de automobielgebruiker nog meer beknot worden in het dagelijks verkeer, en zal de vlotheid van dat verkeer

drastisch verminderen. De vraag is ook of we hiermee wel zoveel zullen bijdragen tot een sterke verhoging van de verkeersveiligheid, want het verhogen van de pakkans lijkt een gemakkelijksoplossing met een mooi voordeel voor onze geliefde fiscus...

Anderzijds kunnen we het al zien gebeuren in de hypothese dat er een blijvend hoger aantal door de politie te verwerken pv's zal tot stand komen zodat de politie het werk niet meer zal aankunnen en dat er dus meer mensen zullen moeten in dienst genomen worden om de stapel boetes te kunnen verwerken. Als wij dan, belastingbetalers, ons zuur verdiende geld moeten gaan investeren in juist de beknotting van onze economische vrijheid en progressiviteit; dan stel ik mij de vraag of het woord absurd hier nog van toepassing is of hebben we een sterkere term nodig!?

Filip De Winter, Marc De Vos en Bart De Wever tijdens het Vlaams Duel

VITRIOOL: SPIRIT EN HET (LINKS) LIBERALE LICHT AL DRAAGT EEN AAP...

Brandaan Mombaers

Terwijl de VLD rustig aan het rechtkrabbelen is en langzaam herstelt (?) van een aantal drastische ingrepen van de partijtop, verleggen we onze aandacht graag eens richting Spirit. De internationalistische regionalisten hebben immers naar eigen zeggen het liberale licht gezien. Maar door het woordje 'links' aan 'liberaal' te plakken draaien ze meteen de lamp uit. De snoodaards. Terwijl Bart Somers zich na zijn links-liberale jeugdzonden duidelijk herpakt heeft, vond men het bij SPIRIT nodig om dat ideologische lijk nog eens uit de kast te halen, D66 ten spijt.

LIJKEN STINKEN

De lauwe reactie van spiritisten op hun nieuwe predicaat en de betrekkelijke grootte van hun militantenbasis doen vermoeden dat er in de Woeringestraat 19 waarschijnlijk 2 à 3 zelfverklaarde linkliberalen rondlopen. Het zou goedkoop en van slechte smaak zijn om nu te zeggen dat Geert Lambert voor 2 telt, dat gaan we dus ook niet doen.

Feit blijft, ze hebben daar een serieus probleem. Hun prima donna Anciaux zei een dik half jaar geleden, nog vòòr de

officiële adoptie van hun nieuwe predicaat, hetvolgende:

„Ik kan me inbeelden dat het gedachtegoed een links-liberaal gedachtegoed is op voorwaarde dat liberaal niet economisch is maar cultureel wordt vertaald. Rationeel sta ik daar dan achter, ook al sta ik een stukje links van het links-liberalisme. Wie socialist is, denkt bij het ouder worden vaak wat liberaler. Ik heb dat niet, heus niet. Ik ben geen socialist. Maar ik ben wel links-progressief. Ook economisch links.” (DS 20-08-2004)

Zonder het te weten heeft Bert hier een goede samenvatting gegeven van het probleem: links-liberalisme bestaat niet. Toch proberen sommige 'links-liberalen' hun spookideologie te verdedigen, vaak door een onderscheid te maken tussen 'negatieve vrijheid', ruwweg de afwezigheid van dwang vanwege de overheid, en 'positieve vrijheid', waarmee bedoeld wordt dat de overheid een kader moet creëren en scheppen waarin het individu zich kan ontwikkelen. M.a.w. een soortement 'ontvoogdingsliberalisme' als vergoelijking van een - Hayek

beware ons - bevrijdende staat. Dankuzeer, maar zulke paternalistische constructies passen onder alle noemers, niet in het minst onder 'sociaal-democratie'. Ze zitten daar dus goed in hun kartel, sossen onder elkaar. Ik voel niet de nood tegen mijn wil en met mijn geld (als student is dat de BTW op pinten en zo) ontvoogd te worden. U wel?

De praktijk staat zomogelijk nog verder van de theorie. Het knusse sossenkartel versmacht elke onverhoopte liberale noot. Referendum?

Jaja, burgerdemocratie en zo... tot Robert uit Hasselt belt, dan hebben ze plotsklaps te weinig vertrouwen in de burger. De burger kan dat niet allemaal snappen, de burger is dom en nog eens racistisch ook, want hij gaat tegen Turkije stemmen, etc... Ondertussen zijn de spiritisten trouwens zeer gewiekst teruggevallen op hun *unique selling proposition*, het legaliseren van het downloaden van muziekbestanden, kwestie van de aandacht een beetje te verleggen.

Spirit is een lege doos, met een catch-all pseudo-ideologie... op zich natuurlijk wèl een prestatie.

PERSBERICHT 02-03-2005: RECHT OP VRIJE MENINGSUITING BEDREIGD

Willem Coppenolle

Het LSVS Leuven organiseerde dinsdag 1 maart 2005 met succes zijn semestriële openingsdebat, waarop het twee grote namen uit het politieke leven mocht verwelkomen: Bart De Wever (N-VA) en Filip Dewinter (VB). Dat voor dergelijke politieke avonden nog steeds veel enthousiasme bestaat, blijkt uit de hoge opkomst van zowel studenten als Leuvense bewoners. De zaal was tot zijn trappen toe gevuld.

Twee ernstige feiten hebben dit debat echter in mineur doen eindigen: na afloop van het “Duel” bleek de wagen van de hr. Dewinter zwaar beschadigd te zijn door onbekenden. Bovendien was de wagen van een van onze bestuursleden eveneens het mikpunt van ernstig vandalisme.

Het LSVS Leuven verdedigt liberale principes als het recht op vrije meningsuiting en vrijheid van het individu en doet dit o.m. met de organisatie van debatten en discussieavonden. Dat veel studenten voor deze principes open staan, blijkt uit de opkomst voor dit debat en de positieve commentaren die eruit voortvloeien. Niettemin blijft een kleine minderheid zich tegen deze grondrechten verzetten. Voor hen is het woord niet krachtig genoeg en worden geweld en vandalisme middelen om een andere mening te beknotten en in de kiem te smoren. Het LSVS Leuven drukt dan ook ten eerste zijn misprijzen uit jegens deze misdrijven en roept de Leuvense studenten op zich eveneens te verzetten tegen deze wantoestanden.

Onze liberale vereniging laat zich allerminst intimideren door deze gebeurtenissen. In de toekomst zullen wij blijven in discussie gaan met vertegenwoordigers van andere ideologieën, meningen en opvattingen.

Het Liberaal Vlaams Studentenverbond afdeling Leuven (LSVS Leuven) is de grootste en meest actieve politieke studentenvereniging van Vlaanderen en heeft zusterafdelingen te Brussel, Gent, Antwerpen en Kortrijk. Haar doel is op een studentikoze wijze de liberale ideologie uit te dragen. Zij is volledig onafhankelijk van welke politieke partij of vereniging ook en weigert consequent elke overheidssubsidie.

PR en Communicatieverantwoordelijke Katleen Bury bij aanvang van het Vlaams Duel

Het bestuur van het LVSV Leuven

Voorzitter:
Bram MACHTELINCKX
bram@lvsvleuven.be

Bestuurslid:
Yves BROECKE
yves@lvsvleuven.be

Ondervoorzitter:
Xavier VAN REETH
xavier@lvsvleuven.be

Bestuurslid:
Barbara MARTENS
barbara@lvsvleuven.be

Secretaris:
Jan HAYEN
jan@lvsvleuven.be

Bestuurslid:
Sebastiaan POT
sebastiaan@lvsvleuven.be

Politiek secretaris :
Bran MOMBAERS
brandaan@lvsvleuven.be

Bestuurslid:
Benjamien DEVOS
benjamien@lvsvleuven.be

PR en Communicatie :
Willem COPPENOLLE
willem@lvsvleuven.be

Bestuurslid:
Bruno LEEN
bruno@lvsvleuven.be

PR en Communicatie:
Katleen BURY
katleen@lvsvleuven.be

Bestuurslid:
Jasper PILLEN
jasper@lvsvleuven.be

Sponsoring:
Sander VOLKER
sander@lvsvleuven.be

Bestuurslid:
Cleo MOMBAERS
cleo@lvsvleuven.be

Penningmeester:
Charles DE THIBAUT
charles@lvsvleuven.be

Bestuurslid:
Lucas DECUYPERE
lucas@lvsvleuven.be

Pers Afgevaardigde:
Charlotte BACKX
charlotte@lvsvleuven.be

Bestuurslid:
Nicolas RAEMDONCK
nicolasraemdonck@lvsvleuven.be

Hoofdredacteur Blauwdruk:
Chris DEMEYERE
chris@lvsvleuven.be

POLITIEK SECRETARIAAT
Bran MOMBAERS, Chris DEMEYERE,
Charlotte BACKX, Kristof WILLEKENS,
Nicolas RAEMDONCK

Webmaster:
Evert GRUYAERT
evert@lvsvleuven.be

PR EN COMMUNICATIE CEL
Katleen BURY, Sander VOLKER, Evert
GRUYAERT, Willem COPPENOLLE

Bestuurslid:
Kristof WILLEKENS
kristof@lvsvleuven.be

ONDERHOUD WEBSITE
Evert GRUYAERT, Willem COPPENOLLE

Lijst ereleden

LVSF Leuven heeft een schitterende werking en dit was slechts mogelijk dankzij de steun van deze mensen. Wij danken hen van harte!

Ampe	Els	BRUSSEL	Volksvertegenwoordiger
Audenaert	Jens	UKKEL	Strategy Consultant
Beckx	Frank	BREE	oud-voorzitter LVSF Leuven, Woordvoerder Vlaams Minister Marino Keulen
Bollion-Rummens		Boutersem	
Bouckaert	Boudewijn	GENT	voorzitter Nova Civitas
Bracquene	Hans	LEUVEN	Kabinetschef van Vlaamse minister Van Mechelen
Bungeneers	Luc	MERKSEM	Schepen voor financiën en middenstand Antwerpen
Chevalier	Pierre	BRUGGE	Senator
Claes - Van Waes	Simone	BRUGGE	lid VLD-partijbestuur
Claessens	Jos	BOCHOLT	Gedeputeerde Limburg
Cleppe	Pieter	JABBEKE	Oud Voorzitter LVSF Leuven
Cop	Robert	BRASSCHAAT	Advocaat - Stichter LVSF Leuven
Cortois	Willy	VILVOORDE	Volksvertegenwoordiger
Coveliers	Hugo	ANTWERPEN	Senator
Crucke	Koen	MARIAKERKE	Gemeenteraadslid Gent
Daems	Hendrik	LEUVEN	VLD Fractievoorzitter
De Croo	Herman	BRAKEL-MICHELBEKE	Kamervoorzitter
De Grauwe	Paul	LEUVEN	Oud-senator, Professor
De Gucht	Karel	BERLARE	Minister Buitenlandse Zaken
De Meester	Roeland	ROESLARE	Oud Secretaris LVSF Leuven
De Ridder	Annick	ANTWERPEN	Voorzitter Jong VLD Antwerpen
De Stoop	Christian	WILRIJK	Ondervoorzitter beroepskamer statuataire commissie
De Wever	Bart	BERCHEM	Voorzitter N-VA
Deklerck	Ludo	BRUSSEL	Advocaat, oud-voorzitter LVSF Leuven
Demets	Raph	RONSE	Lid Statuataire Commissie VLD
Dewael	Annemie	LEUVEN	
Dierickx	Hilde	SINT-GILLIS- BIJ-DENDERMONDE	
Dirix	Lydia	SINT-TRUIDEN	Zaakvoerder
Facon	Pedro	LEUVEN	voorzitter JVLD Leuven, assistent faculteit Pol & Soc
Floridor	Jaak	BRUSSEL	Kabinetschef
Gatz	Sven	BRUSSEL	Volksvertegenwoordiger
Gelders	Ludo	SINT-TRUIDEN	Voorzitter VLD - Limburg
Germis	Joost	ANTWERPEN	Adviseur Voka Vlaams Economisch Verbond
Godart-Van Der Kroon	Annette	HEVERLEE	voorzitter von Mises Institute
Goris	Stef	LINTER	volksvertegenwoordiger
Guffens	Paul	BREE	Lid Bestuur LVV
Hendrikk	Jef	MEEUWEN-GRUITRODE	Provincieraadslid
Hoebeke	Anne-Marie	WETTEREN	Volksvertegenwoordiger
Ilsbroux	Werner	LEUVEN	Student Ondernemingscommunicatie Groep T
Keignaert	Koen	ANTWERPEN	Voorzitter LVSF Leuven 88-89 & 90-91
Keulen	Marino	LANAKEN	Minister grootstedenbeleid, wonen en inburgering
Lahaye-Battheu	Sabien	POPERINGE	Federaal Volksvertegenwoordiger
Lambrechts	Georges	HASSELT	Zaakvoerder
Langmans	Annemie	HOBOKEN	Fractievoorzitter
Leduc	Jeannine	WELLEN	Voorzitter Quaestuur Senaat
Lenssen	Georges	MAASMECHELEN	Volksvertegenwoordiger
Michel	Louis	JODOIGNE	Europees Commissaris ontwikkelingssamenwerking
Mondelaers	Rafael	BRUSSEL	Advocaat, oud LVSF voorzitter
Neyts	Annemie	BRUSSEL	EU-parlementslied

Peetermans Peeters	Lou Christophe	HEVERLEE GENT	Schepen van Financiën, Facility Management en Sport Directeur Algemene Beleidscoördinatie gemeenteraadslid Leuven+ zaakvoerder
Pittevils Ponsaert Remans Reynders Roeckens Sampermans Siffert Smets Sterckx Tommelein Turtelboom Van Der Steen Van Gaever Van Mechelen	Ivan Luc Jan Billy Eric Marc Gunther Felicien Dirk Bart Annemie Jan Freddy Dirk	ROTSELAAR LEUVEN GENK DIEST Mechelen HASSELT LEUVEN NIEUWERKERKEN LINT OOSTENDE PUURS LEUVEN WOMMELGEM KAPELLEN	Reumatoloog Schepen Diest J VLD oud - secretaris LVSV Leuven
Van Puijenbroek Van Quickenborne	Anna Vincent	LEUVEN KORTRIJK	VLD-Voorzitter Volksvertegenwoordiger Volksvertegenwoordiger
Van Rossen	Wim	STEENDORP	Vlaams Parlementslid Minister van Financiën Begroting en ruimtelijke ordening IT-consultant, penningmeester JVLD Leuven
Vanderschueren	Baptiste		Staatssecretaris voor Administratieve Vereenvoudiging Burgerlijk ingenieur olie-industrie, Oud-voorzitter LVSV-Leuven IT-consultant, zaakvoerder, oud LVSV bestuurslid
Vanhengel Vankrunkelsven Vautmans Verhaegen Vermoere Verstappen Wille Willems Ysebaert	Guy Patrik Hilde Maria Steven Pierre Paul Luc Clair	BRUSSEL LAAKDAL SINT-TRUIDEN HERSELT HEVERLEE BRUGGE – SINT-KRUIS EEKLO AALST WORTEGEM-PETEGEM	Minister Senator Volksvertegenwoordiger Lid Raad van Beheer Liberale Vrouwen Informaticus Administratief Assistent Vlaams volksvertegenwoordiger Senator Voorzitter LVV + voorzitter PMV

Wenst u erelid te worden van onze vereniging en zo mee te helpen aan de verspreiding van het liberale gedachtegoed onder studenten? Dat kan! Het enige wat u moet doen is 25 euro storten op ons rekeningnummer **734-0096923-29** met vermelding "Erelid 2004-2005". Dan hoeft u enkel nog een e-mail of brief met uw gegevens naar ons te sturen en wij houden u op de hoogte van al onze activiteiten!

JEUGDVAKANTIES
www.crejaksie.be

Crejaksie vzw, de jeugddienst van de Liberale Mutualiteiten, organiseert verfrissende zomervakanties voor jongeren van 5 tot 30 jaar, zowel in binnenland als in buitenland. Wat dacht je van een leuke vakantie aan zee of een paardrijdvakantie in het Pajottenland? Of beleef je liever een avontuurlijke vakantie in de Ardennen? Reis je liever buiten onze landsgrenzen, dan kan je kiezen tussen verscheidene topbestemmingen in Frankrijk, Spanje, Italië, Nederland of Oostenrijk. Bel voor onze gratis zomerbrochure naar **02.537.79.18** of stuur een mailtje naar crejaksie@crejaksie.mut400.be. Surfen kan ook naar www.crejaksie.be.

Sponsors

Naast de steun van onze ereleden worden wij ook gesponsord door onderstaande bedrijven, aan allen onze hartelijke dank!

InBev

Vaartstraat 94
3000 Leuven

FLA Europe N.V.

Lindestraat 58
9700 Oudenaarde

Restaurant 't Zwart Schaaap

Boekhandelstraat 1
3000 Leuven

Memento

St. Jacobsplein 17
3000 Leuven

Revue

Oude Markt 51
3000 Leuven

Cuythoek

Kapucijnenvoer 5
3000 Leuven

Ribs

Parijsstraat 26
3000 Leuven

Restaurant Lounge Bar L'Inconnu

Oude Markt 24
3000 Leuven

De Vagant

Vismarkt 7
3000 Leuven

Villa Ernesto

Mechelsestraat 51-53
3000 Leuven

Ristorante Italia

Savoyestraat 11
3000 Leuven

Den Boule

Augustijnenstraat 2
3000 Leuven

Video & CD Fun!

Vismarkt 2
3000 Leuven

Crejaksie v.z.w.

Livornostraat 25
1050 Brussel

Bent u liberaal gezind en zou u graag willen bijdragen aan het voortbestaan van LVSV Leuven? Dan kan altijd door een kleine bijdrage te storten op ons rekeningnummer **734-0096923-29**. Bovendien zijn wij altijd op zoek naar bedrijven die geïnteresseerd zijn om actief de organisatie te steunen onder de vorm van sponsoring. U kunt altijd met de sponsorverantwoordelijke contact opnemen voor meer informatie over onze voor u zeer interessante promotie-mogelijkheden.

Adverteren in ons ledenblad behoort ook tot de vele mogelijkheden. Dit ledenblad (A4 formaat, zwart/ wit) verschijnt viermaal per jaar in een oplage van 900/700/700/700 stuks en wordt verdeeld onder al onze leden en ereleden, nationale en regionale pers en media, verschillende politieke partijen en parlementen en verschillende universiteiten. Voor een eenmalig bedrag (afhankelijk van de advertentie-grootte) zetten wij uw logo/advertentie een jaar lang in alle oplagen van ons ledenblad. Bovendien vermelden wij uw logo met link naar uw website op onze website indien u dat wenst.

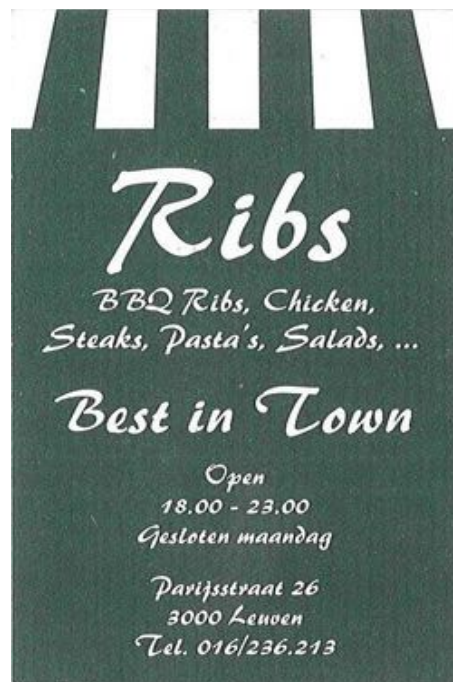
Contacteer Sander Volker: sander@lvsvleuven.be

Kalender

Al onze activiteiten vinden plaats in het zaaltje boven café Notre Dame op de Grote Markt van Leuven en beginnen om 20 uur.

- 01-03-2005 DUEL:** **FILIP DEWINTER VS. BART DE WEVER**
Duel tussen twee van de meest vooraanstaande Vlaamse kopstukken
- 07-03-2005 Blauwe maandag:** **MARTIN DE VliegHERE**
Liberale filosofen
- 14-03-2005 Blauwe maandag:** **ANNE VAN LANCKER**
over de Europese grondwet
- 21-03-2005 Blauwe maandag:** **GEORGES MONARD**
over de ambtenarij
- 11-04-2005 Blauwe maandag:** **VINCENT VAN QUICKENBORNE**
een nieuwe socio-economische koers voor de VLD
- 18-04-2005 Blauwe maandag:** **HENDRIK VUYE**
de democratie en de monarchie in België
- 25-04-2005 Blauwe maandag:** **KAREL DE GUCHT**
over buitenlandse zaken en de liberale ideologie

Contactgegevens

Wenst u ons te contacteren dan kan u dit via telefoon, e-mail of brief!

E-MAIL

info@lvsvleuven.be

TELEFOON

Voorzitter: Bram Machtelinckx 0476 58 49 42

Secretaris: Jan Hayen 0474 67 88 22

POST

J.B. Van Monsstraat 19 bus 2

3000 Leuven

Aarzel niet! Wij staan volledig te uwer beschikking!

Voorzitter Frank Beckx en het bestuur van de oudledenbond van het
Liberaal Vlaams Studentenverbond (LVSV) Leuven

nodigen u en uw partner vriendelijk uit op het

banket met als gastspreker
Patrick Dewael, vice-premier en minister van Binnenlandse Zaken

op **vrijdag 29 april 2005** om **19.30u**
in restaurant **'t Zwart Schaap**
Boekhandelstraat 1 (tegenover het politiekantoor, Grote Markt), Leuven

Menu

Aperitief met hapjes en champagne
◆
Terrine van Noordzeevis
◆
Soepje van zeetong met asperges
◆
Filet van dorade met boontjes en sjalotjes
of
Parelhoenborst met morieljes
◆
Crème brulée met croustillant à l'orange
◆
Koffie

Bijdrage: **45 euro** per persoon (inclusief aangepaste wijnen en waters)
te storten vóór 22 april 2005 op rekeningnummer 734-0096923-29 van LVSV-Leuven

✂-----

ANTWOORDKAART

dhr. of mevr. (*) _____

adres _____

postcode _____ gemeente _____

e-mail _____

zal aanwezig zijn met _____ personen op het banket van de **oudledenbond van
LVSV Leuven op vrijdag 29 april 2005 om 19.30u** in restaurant *'t Zwart Schaap* in Leuven
en stort hiervoor _____ euro op rekeningnummer 734-0096923-29.

keuze hoofdschotel: _____ x doradefilet / _____ x parelhoenborst

(*) SCHRAPPEN WAT NIET PAST

DEZE KAART VÓÓR 22 APRIL 2005 TERUGSTUREN NAAR FRANK BECKX, VAARTSTRAAT 112 BUS 1, 3000 LEUVEN
OF MAILEN NAAR: FRANK.BECKX@VLAANDEREN.BE

Aan de oudleden van LSVS Leuven

In februari 2003 werd, ter gelegenheid van de 30ste verjaardag van LSVS Leuven, een oudledenbond opgericht om de continuïteit te waarborgen en de goede contacten te onderhouden.

De **jaarlijkse lidmaatschapsbijdrage** voor deze oudledenbond, ten bedrage van **10 euro**, kan u storten op rekeningnummer:
734-0096923-29 van LSVS Leuven.

Alvast bedankt voor uw sympathie!

www.lsvsleuven.be

PR en Communicatieverantwoordelijke Willem Coppenolle en penningmeester Charles de Thibault

